

Nógrádi Gábor

LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Ötvenhat tanú egy eseményről

Nógrádi Gábor

LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Ötvenhat tanú egy eseményről

Barátsággal

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Gábor Nógrádi', with a long horizontal flourish extending to the right.

Móra Könyvkiadó

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

P. SZATHMÁRY ISTVÁN rajzaival

Szaktanácsadók: dr. Tarján Tamás és dr. Fűzfa Balázs

Köszönjük a szombathelyi Bolyai János
Gyakorló Gimnázium és Általános Iskola
10. c osztályának segítségét a szöveg gondozásában

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely
részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása,
másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve
a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

**A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu**

© Nógrádi Gábor, 2014
Illusztráció © P. Szathmáry István, 2014
© Móra Könyvkiadó, 2014

Akármit nézel, magadat látod.

A TÖRTÉNET

Robi kiszalad az iskola kapuján.
Ani a kapuval szemben, a diákokat
a közlekedéstől védő korlát előtt áll.
Szemüvegét a kezében tartja.
Robi a kapun kifutva meglöki Anit.
Ani szemüvege leesik. Robi lehajol, felemeli.
Ani elveszi tőle, és elszalad.
Vagy két órával később Ani meg Robi
a bevásárlóközpontban álldogálnak.
A fiú elejt egy szelet csokoládét.
A lány nevet. Fogszabályzója van.

ROBI OSZTÁLYTÁRSA

Tutkó, hogy nem Rob volt a hunyó.

Hol állt a csaj?

Tépünk kifelé.

Ott kell bénázni az üvegszemével?

A balfék!

Épp a sulival szemben szobroztam, vártam Robra. Akartunk menni a Csigóba gépezni. Csórtam fatertől egy kis zsét. Ha a lökött csaj nincs ott, elmegyünk.

De az idióta Rob – bumm, neki!

A csaj szemcsije persze leesett.

Haláli balfék mind. Nővérem is. Naponta eltör valamit. Vagy leejt. Mindegy.

Rob felkapta a szemüveget. „Hülye ez? – gondoltam. – Megveszett? Jedi lovagot játszunk, vagy mi? Húzás a Csigóba! Négyre oviba kell érní öcsémért.”

De Robka nem siet. Még törölné is a szemüveget. Nehogy már!

A csaj meg kikapja a kezéből, és mond is valamit. Szerintem durvul. Erre Rob ránéz, de nem szól. Ismerem, ha így néz. Azt nyomja vele, hogy: „Patkány vagy!”

A csaj sírt, és lelépett. Nem mondom, hogy nem nyúlnék utána a sötétben, de nem világszám. Aztán Rob nem jött a Csigóba, mert „dolga volt”. Ki-nyöghette volna! Akkor nem várom.

Később, mikor öcsémmel jöttünk az oviból, mentem PZS-ért, mert Tibike folyton taknyos.

Éppen valami piát akartam kivenni a hűtőből, amikor megláttam Robot meg a vakegért egymás mellett.

Mi a rák?! Felszedte? Minek? Tíz ilyen kap.

A padlón volt egy csoki. A csajnak meg rázkódott a válla. Má' megint sír? Minden csaj egy színház. Nővérem is.

Aztán láttam, hogy nem. Nevet. Olyan fogizéje van, fémből. Hogy 's híjják?

ANI OSZTÁLYTÁRSA

Suli végén Ani eltűzött.

Tuti, hogy a tizedikes srác miatt! Bukik rá. A Csekő Robi az. Kosaraz'. Még nem is beszéltek. Ani totál belezúgott. Nekem is bejön a Robi, de én nem nyomulnék. Tök gáz, hogy így akar bejönni a Csekőnek.

Mikor összepakoltam, kinéztem az ablakon, hogy utánakiáltsak, várjon meg, de nem láttam.

„Mi a franc?! – gondoltam. – Már el is húztál, csajsziz?”

De nem! A kapu előtt dekkolt, a korlátnál. A legjobb hely. Naná! A szemcsijét törülgette. Mintha azért állt volna.

A Robi pont nekiment.

Dörzsölt kis csaj!

Nem látszik rajta. Szerintem a szemüveg miatt. Az egyébként leesett. Robi felvette. Ani kikapta a kezéből, és mondott valamit. „Meg vagy örülve?” Vagy valami ilyesmit. Zaj volt. Aztán elszaladt. Azt hiszem, röhögött. Rázkódott a válla.

Na, aztán délután csak pislogtam. Taliztam velük, mikor anyuval mentünk kicsit shoppingolni.

Hogy tudtam! Becsalta a málnásba!

Azt a...! Kiszúrtam, hogy ezek suli óta együtt lógtak. Anin ugyanaz a cucc volt.

„Na, ez hamar ment! – gondoltam. – És még nincs vége a napnak!”

Nagy hülye vagyok! Nekem is bejöhetett volna.
Na mindegy. Aniból majd este kiszedem a FB-on,
mi volt.

Robi elejtett egy csokit, Ani meg vihogott,
ahogy szokott. Tökre kilátszott a fogszabija. Sajnos
nekem is kell. Tiszta gáz lesz...!

MUNKANÉLKÜLI

Nem volt az, csak egy kis karambol.
Na, nem velem! Én vigyázok.
Mentem haza. Ott láttam... Ugye arra mentem...

Mehetek én már akármerre. Időm van, munkám
nincs.

Hehe! Jó, mi? „Időm van, munkám nincs!” Az
idő pénz? Akkor pénzem is van! Hehe! Nem?

Van egy frászt!

Na szóval: kirohant a fiú, és bamm! Majdnem
fellökött... Nem engem! Ha engem fellök... Azt
nem teszi el! Én vasas vagyok! Voltam. Húsz évig
egy helyen... Húsz évig a Fémhajtóban. Ott kezd-
tem, ott végeztem... Szemét a világ! A kis csávó is
szemét volt. Neki a lánynak, mint egy bika. Nagyon
megüthette, mert a lány sírt is. Úgy láttam...

Na, azér' is csodálkoztam, mikor aztán bemen-
tem a boltba. Később. Álltak és kacarásztak. Ezek
ketten. Akkor most mi van? Sírunk, nevetünk? Na-
ná! Mint én! „Időm van, munkám nincs.” Az idő
pénz? Akkor milliomos vagyok!

NYOMOZÓ

1.

Fél kettő múlt két perccel. Tizenöt-tizenhat éves, fekete hajú, mintegy százhetven centiméter magas fiú kiszaladt az iskolakapun.

Kapuvál szemben, úgynevezett megállító korlátnál tizenhárom-tizennégy éves, fehér ruhás, piros cipős, szőkésbarna lány. Fehér ruhán piros öv, kézben szemüveg.

Fiú megtorpant. Ütközés nem történt, de szemüveg leesett a kézből.

Lánysikoltás hangzott el.

Fiú felvette a szemüveget, amit lány kikapott a fiú kezéből, és jobbra elfutott.

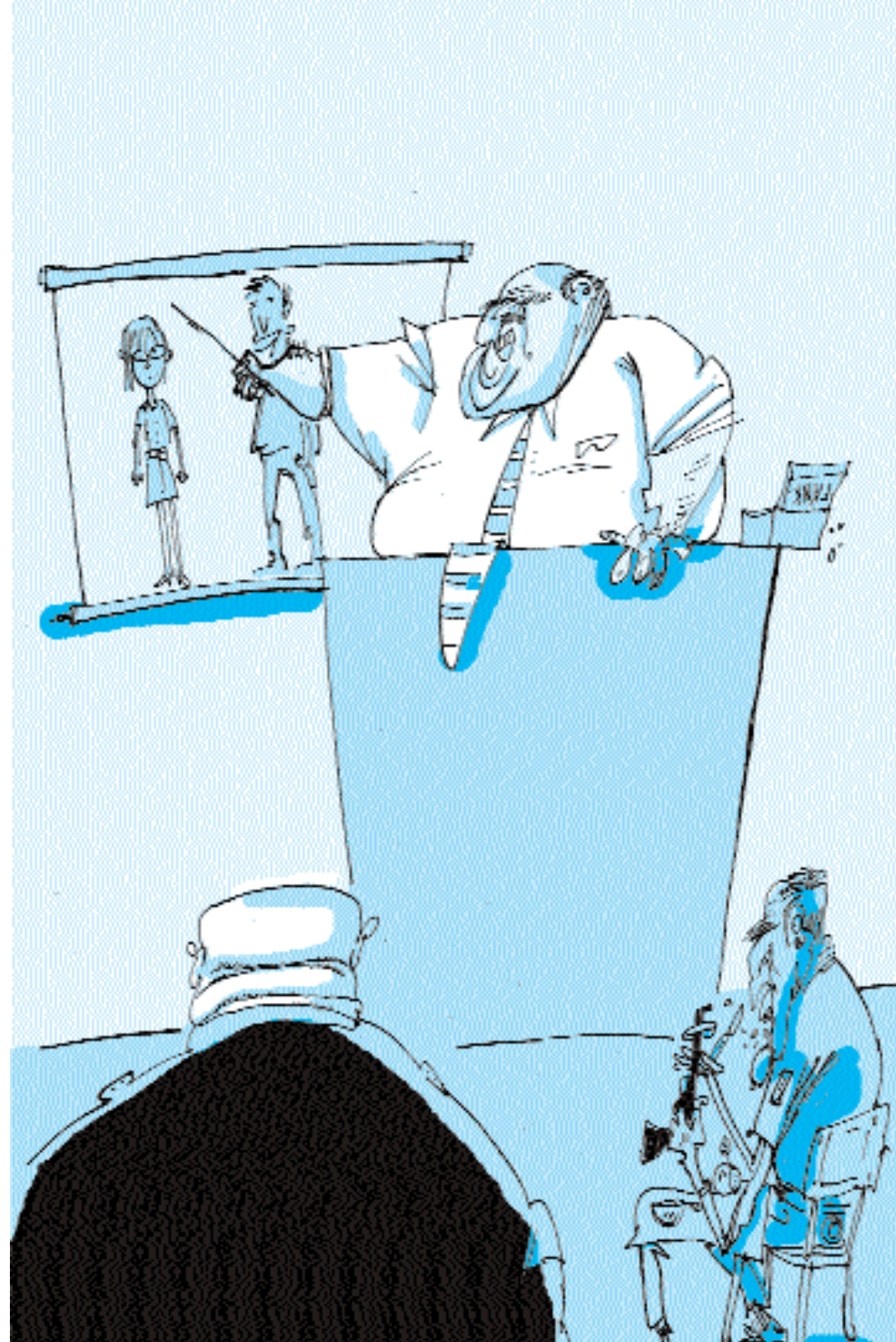
A jelenetet többen is láthatták. Köztük egy közlekedési kolléga, aki éppen igazoltatott.

Sérülés nem történt. Beavatkozás szüksége nem látszott.

2.

Fiú és lány délután tizenhat óra húszkor a Róma téri bevásárlóközpont élelmiszerboltjában tartózkodott. Köztük ekkor már baráti viszony alakult ki, észlelhetően. A fiú elejtett egy becsomagolt csokoládét, amit azonban később felemelt.

Más említésre érdemes esemény a két fenti személlyel kapcsolatban nem történt.

BIOLÓGIA-TANÁRNŐ

Éppen a büfébe mentem, az lent van a földszinten, ugye, és ahogy a kapu felé pillantok, látom, hogy egy fiú meglök egy lányt.

Siettem, ugye, mert volt még egy órám a nyolcadikosokkal – na, azoktól lehet igazán megbolondulni –, és örült szomjas voltam. Nem tudom, mit raknak ezekbe az iskolai ebédekbe néha. Az ember annyira kiszárad utána, ugye, mint a Szahara déjben. A fél Balatont kiinná.

Pontosan tudom, ugye, milyen káros az erős fűszer vagy a sok só a szervezet számára. Tönkretetheti a vesét, irritálja az emésztőrendszert. De mit csináljak? Mégiscsak az iskolai ebéd a legolcsóbb, ugye. Meg idő sem lenne kirohangálni a kifőzdébe. Hozzak talán hideget otthonról, mint egy-két tanártársam? Egyáltalán nem egészséges. Ráadásul akkor minden este főzni kellene, ugye, ami butaság, mert a férjem bent ebédel a munkahelyén, a gyerekek meg az iskolában. Na mindegy! Hol is tartottam?

Szóval a fiú meglökte a lányt, ahogy rohant kifelé. Egyébként nem ismerem, nyilván nem tanítom, ugye. A lány szemüvege leesett.

Jellemző! Száz esetből kilencvenben a fiúk az agresszívak: löknek, ütnek, provokálnak. És ezt nem lehet a nemi hormonokra fogni, ugye. Hiszen a lá-

nyok nemi érése még hamarabb kezdődik. Nem, nem! Ez a hímek viselkedési hagyománya. Ezt látják az apjuktól otthon. Szóval a lánynak leesett a szemüvege, a fiú felvette, ez, mondjuk, a dicséretére szolgál, ugye, de a lány kikapta a kezéből, és elszaladt.

Tombolnak a hormonok, csak azt ismételhetem.

Aztán délután megint láttam őket a bevásárlóközpontban.

Egy kis zöldséget akartam venni a vacsorához, mert mégis úgy döntöttem, hogy összeütök valamit.

Akkor már együtt duruzsoltak. A fiú kezéből kiesett egy csoki, a lány meg vihogott, mintha csiklandoznák. Jellemző! Ezeknek elég egy összeütközés, ugye, hogy egymásba zúgjanak.

Szerelem? Biológia! Tiszta biológia, ugye?!

PÉK

Dél'tános vótam épp. Ilyenkor én menyek Pötyikéért. Máskor anyósom.

Tizenegy éves a Pötyi, de még mindig jövünk érte. Ilyen környéken?! Engedjem egyedül?

No, szóval ott állok, várom Pötyit, mikor látom, nagy barom kölyök rohan ki, oszt neki egy lánykának.

Mind ilyenek ezek! Jön, mint a szopós bika! Nem néz semmit. Neki a lánykának. Jó, hogy fő' nem lökte. Lehetett vóna ott törés, meg minden. Szerencséje vót a marhájának, csak a szemüveg esett le. Az se tört el. Pedig az drága. Most csináltatott anyósom, vót húsz rugó. Persze divatozik... Na mindegy. Nem az én pénzem. Szóval a szem'ge, az leesett. Aztán nem láttam pontosan, mert jött Pötyike. Csak a lány sírva elszalad. A gyerek meg néz utána.

Úgy leverném a fejét az ilyenek, egy életre megtanulja!

Na, az ilyenek miatt nem lehet egyedül jönni haza a Pötyinek.

Beszél anyósom, hogy nagylány így meg úgy! Jár a szája! Majd elmondom neki ezt, akkor csipogjon!

De délután meglepetés vót, hogy megint láttam azt a gyereket a lánnyal. A Centrumátba', ahol dolgozom, vittem ki az árut, kifli meg zsemle, nagyon

megy, toltam kifelé a kocsin, osztán látom, ott vannak. A kasszánál a fiú leejt egy csokit, a lány meg nevet.

Szerintem el akarta csóreszolni.

A lánynak olyan fémizé vót a fogán. Hát az hogy el tudja csúfítani a szép kis pofijukat! Még jó, hogy Pötyikének nem köll, mert olyan gyönyörű fogsorai vannak, hogy hú! A mi családukban mindenkinek ilyen vót.

Bezzeg a feleségemben!

Az anyósomnak már nincs saját foga, egy se!

PAP

Az vesse rá az első követ, aki nem hibázik nagyobb napról napra.

Kiszalad a gyermek, és meglök egy leányt? Bűneink sorában sose legyen nagyobb, és bizton számíthatunk a megbocsátásra.

Talán nekem is megbocsátja, aki látott ott az iskola előtt, hogy elmosolyodtam, amikor az ifjú ember kipattant a kapun, tele tűzzel, és majdnem elsodorta a leánykát.

A Gyermeket láttam akkor.

A Gyermeket, aki még nem ismeri tette következményeit.

A Gyermeket, aki még nem óvatoskodik és latolgat.

Aki még nem pislog a világi hatalmakra, hogy mit tehet és mit nem tehet. Aki még hagyja, hogy lendület és indulat sodorja az ismeretlen cél felé. Akit még nem gátol ráció, félelem, meggondolás.

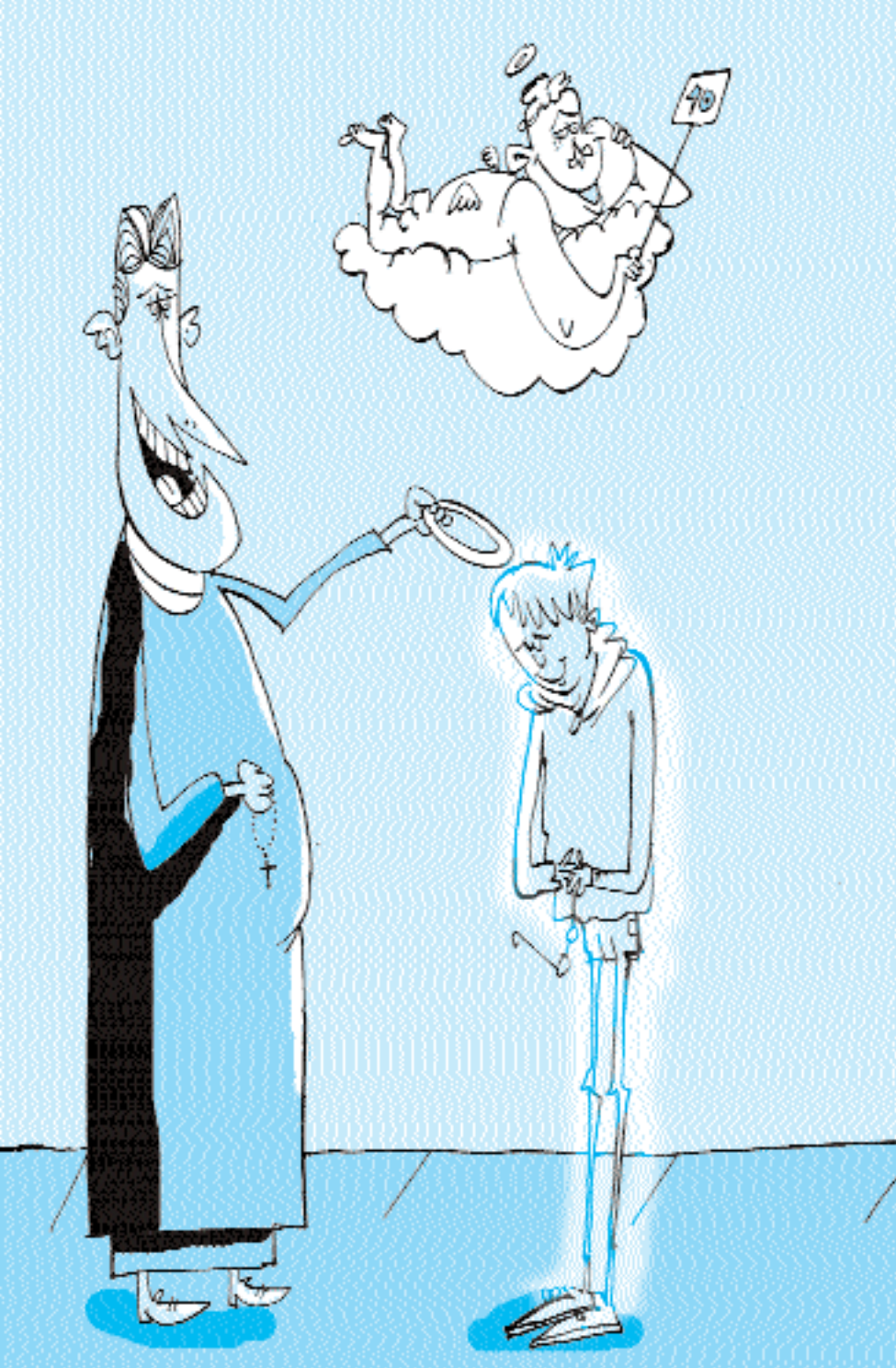
Vajon nem ilyen volt az ifjú Jézus? Vajon határozottan elindult volna nehéz útján, ha számolgatja az elkövethető tévedéseket?

Igen, a szemüveg leesett. És el is törhetett volna.

Igen, a kislány megrémült a váratlan ütközéstől, és attól, hogy a gyermek fel is lökheti.

Nem tagadom: kis vétkekből nagy baj lehet.

Egy apró seb vérmérgezést okozhat.

Egy apró megingás a hitben tévútra viheti a vándort.

Egy rossz szó felsérthet egy jó kapcsolatot is.

De a fiú felkapta a szemüveget. Felkapta és megtörölte. Megtörölte és átadta a lánynak. Vagy a lányka elvette, mindegy.

Ha mindenki csak ennyire igyekszik kijavítani a hibáját, a béke szigete lesz a föld.

És a történetnek itt még nincs vége.

Mert ugyan mit látok, amikor délután besétálok a boltba?

Őket.

Őket, akik az iskola előtt összeütköztek váratlanul.

A lányt látom nevetni, aki megrettent az emberi karambolban. Kis fogszabályozója felcsillan a fényben. A fiút látom bolondozni, aki vétkes volt a hirtelenkedésben, de szeretett gyermekké vált a jó cselekedetében. „In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Ámen.”

DROGDÍLER

A volt sulimmal szemben dekkoltam, a Rózsa teraszán, mint máskor. Vártam Tozsót, hogy hozza a lét.

Szóval ott ültem, aztán néztem a porbafingókat. Szoktam így élvezkedni. Kis nyomingerek! Ők még húzzák a belüket!

Szóval nézem, ahogy bohóckodnak a fososak, meg jönnek a tangászok. Sasi, aki megvágott (rohadna meg!), romosabb, mint volt, lötyög a kopott kis szürke öltönyében a csontváz. A Merdzsóból néha rá is kaffantok: „Jónap’ tanár úr! Hogy van?” Egye őt a fene!

Szóval ott ültem, aztán látom, a csávókám kivágódik a suliból, és – paff! – rábukik egy lányra. Nagyon baba! Ha én így smároltam volna, másnap az intézetben vagyok! De nekünk még el kellett menni hátra, vagy a kiserdőbe kézimunkázni, meg minden.

Más világ volt!

Szóval benyúlt a lánynak, de az ellökte, még a szemüvege is leesett. Olyan kis jó tanulócska lehet, Babi néni kedvence, tipikus stréber kiscsaj. A mi osztályunkban is volt ilyen egy-kettő. A srác persze csupa vigyor, felcsípi a lensét, gondoltam, elsülylyesztí, lelép, szupi zálog! De a kiscsaj kikapta a kezéből, és bögvé eltűzött, mint egy Fighting Falcon, kétezerrel.

Délután aztán beugrottam piáért, és megint láttam a csávót meg a csajt.

Hát nem összejöttek?!

A srác valamit leejtett, a bige meg szakadt rajta, villogott a fogszabályzója.

Meg nem tudnám csőrözni az ilyet!

ÜGYVÉD

Az irodám ablakából megfigyelhettem a jelenetet. Az ügyvédi irodám szemben van az iskolával, a második emeleten, és a város központjában egyébként.

Éppen egy bonyolult ügyön gondolkodva megálltam az ablaknál.

Nos: a fiatalember kiszaladt az iskolából. S amint kilépett, nekiesett a kislánynak, aki a korlátnál állt.

Még ha azt vesszük, hogy a fiatalember nem szándékosan ütközött, akkor is vétkesnek tekinthető.

Tegyük fel, kergették, bár erre utaló jeleket nem láttam. Senki sem jött ki utána a kapun abban a néhány másodpercben, míg az eset történt. Ám ha kergették, akkor sem lehet felmenteni az esetleges baleset elkövetése alól.

Tudnia kellett, hogy a diáktársai gyakran álldogálnak a kapu előtt. Komoly károsodás következhetett volna be, ha a lányt nekilöki a korlátnak. Lehetett volna ebből nyolc napon túl gyógyuló sérülés is.

Ez a fiú már biztosan elmúlt tizennégy éves, tehát fiatalkorú, azaz büntethető. Örülhet, hogy ezt megúsza. Csak a lány szemüvege esett le. A fiú felkapta, ha jól láttam, nem tört el. Tehát anyagi kár nem keletkezett.

Délután hazafelé bementem a boltba valami bonbonért Mucinak. Akkor láttam megint ugyanazt a lányt ugyanazzal a fiúval. Már együtt nevetgéltek valami leejtett csokoládén. A lány szájában csillogott a fogszabályozó. Még jó, hogy nem az esett le délben, az ütközésnél! Több százezer forint kártérítést is megíthettek volna, ha annak baja esik.

Így van ez.

Az ütközésből két perc alatt szerelem lett, ha jól láttam.

Bár minden konfliktust el lehetne simítani ilyen egyszerűen!

Ámbátor az mégsem lenne jó, hehe.

Miből élnék én?

ÉNEKESNŐ

Na, pontosan ezért járok autóval!

Azzal jön apám, hogy mért flancolok, ha be kell menni a rádióba vagy a tövöbe. Miért nem jó nekem a metró, mint másnak?

Hát ezért!

Ha ez a gyerek nekem ugrik, és fellök, nekem anyyi. Eltörik a karom, aztán egy hónap fellépés törölve.

Nem beszélve arról, mi van a metróban. Szardínia. A nyakamba lihegnek, a fenekem fogdossák.

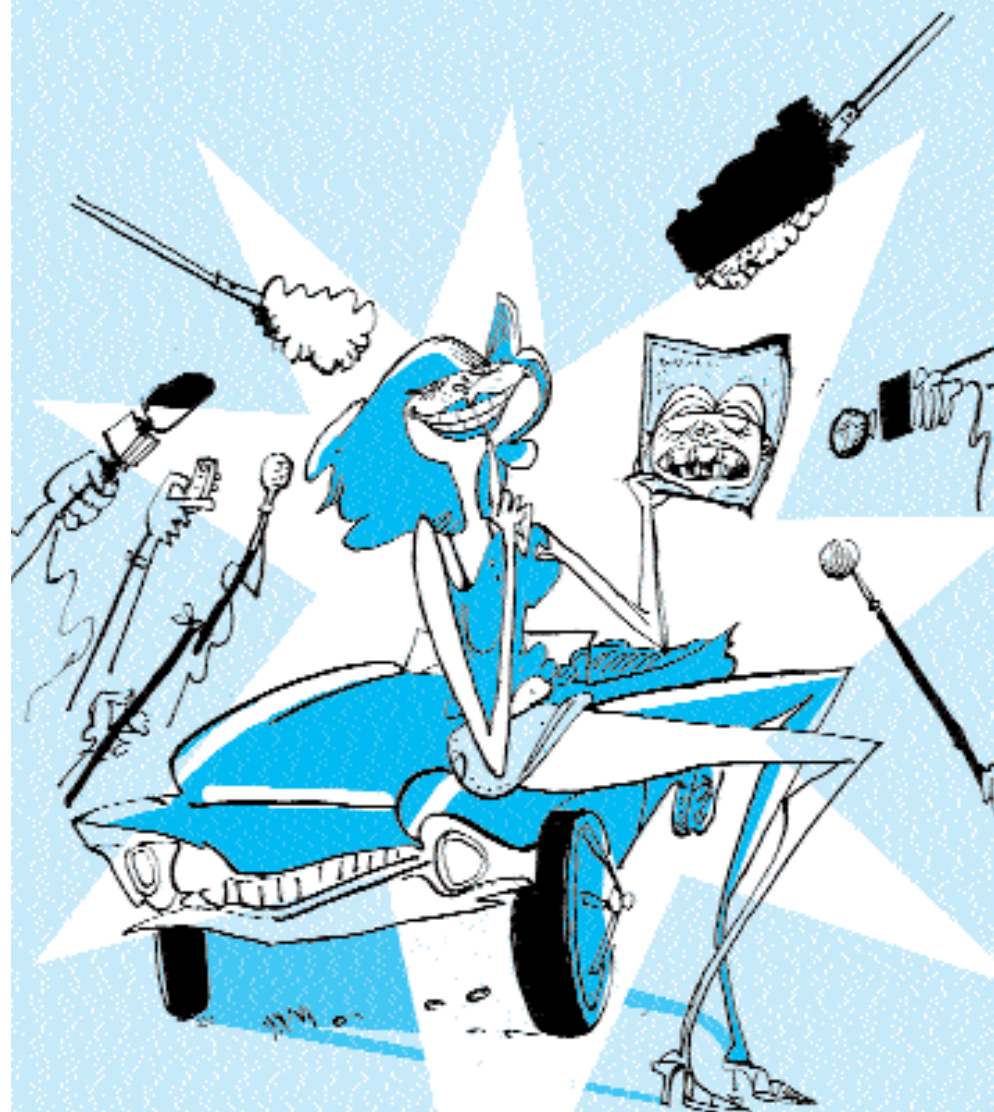
Na, meg hogy is nézne ki: „A nagy sztár metrózik? Nem is lehet olyan nagy sztár.”

Apám képtelen megérteni. Ha nem nézi a testi épségemet, legalább számolna. Számolni tud. De még mennyire! Régen, mikor a panelba' laktunk, a vécépapírért is szólt, hogy sok fogy.

Ha egy hónapra eltűnök a színről, kétmillió úgy kiszáll az ablakon, mint egy fillér.

Vagy öt méterre voltam a sulitól, amikor a gyerek kipattant, pont a kis libának. Nyolc lépés. Valami leesett, mert gádzsóként lehajolt érte. Aztán a lány elszaladt. Nem értettem, de nem is érdekelt. Van elég gondom.

Délután, mikor tamponért meg gyümiért mentem, azt hiszem, őket láttam. Valamit ledobtak, és vihorásztak. A lánynak csillogott a fogszabályzója.

De utáltam, úristen! Paca akarta. Azt mondta, ha nem hozom rendbe a fogaimat, nem visz be a tövöbe. Folyton hordani kellett. Persze, ha magára húzott, rögtön kiszedette. A szemét!

KISKÖLYÖK

A nadiú megjökte a nadlánt. Én láttam. A peszti nadival menünk haza. A jáccótéren vótunk peszti nadival mek Beával. Mek Bea anukájával. A lettöb-bet lecúsztam, mek 'intáztam. Bea isz szokot lecúszott, de én szokabbat. Asz iszkola előtt megáátunk. Mek szoktunk ááni, ha derekek jönnek. A peszti nadi middig mongya, hogy „ebbe asz iszkolába fogsz jární”. Akkó' láttam, leeszett a szemüveg. A nadi dühösz volt. Aszt montta: „Nahát!” A nadinak van szem'vege. A fejemre szokta tenni, és nadi jáccunk. A báci felvette ész odaadta. A lány eeszalatt. Szírt. Ha én szírok, a nadi megvigasztal.

Dél'tán mentünk vászárolni a bótba. Ott vótak. Láttam, leeszik ed coki. Nevettek, asztán feevették. Én szosze nem ejtek le cokit. Ha leeszett, nem szabad megenni.

HAJLÉKTALAN

Nem láttam jól. Mióta egy tahó kölyök leverte a szemüvegemet, nem látok jól.

Közelre látok, olvasni még tudok, hál' isten! De ami távolabb történik: homály, köd.

Éppen az iskola előtt álldogáltam, a kukánál. Azt hiszem, a fiú nekiment a lánynak. Vagy a lány a fiúnak? Nem akarok semmibe belekeveredni. Elég nekem a magam baja. Majd még azt mondják, én mentem neki valakinek! Ismerem a zsarukat!

Az biztos, hogy leesett egy szemüveg.

Néha találok egy-egy szemüveget. Megnézem, mert jó volna, ha lennék egy megfelelőt. De vagy az egyik szára hiányzik a szemüvegeknek, vagy mind a kettő. És persze az egyik üveg biztosan nincs benne. Mert amiben benne van két üveg, csak a szára hibádzik, azt megcsináltatják. Én látom, milyen az ember. Abból látom, amit kidob. A szemét árulkodik a gazdájáról. Tékozló? Smucig? Beteg? Válogatós? Hanyag? Tisztaságbolond? Szerelmes típus? Egyedül él, vagy nagy a család? Öreg? Fiatal? És mi a mestersége? A szemét mindent elárul.

Ott tartottam, hogy a szemüveg leesett. A fiú felvette, a lány meg elszaladt vele.

Akkor eszembe jutott egy régi lány. Egy régi, régi lány. Egy copfoska a kék pettyes, fehér ruhájában. Tisztán láttam magam előtt, ahogy lábujj-

hegyre áll, megcsókol, és elszalad. Nem láttam soha többet. Nagyon örültem, hogy eszembe jutott ez a lány.

Aztán még történt valami, mikor mentem a dobozokért a boltba. Ott voltak azok ketten az iskola előtt.

A fiú lehajított egy csokoládét. A lány meg nevette.

Könnyű ezeknek! Csak úgy dobálóznak minden-
nel.

Ha kint ejti le, és otthagyja, annak jobban örültem volna.

„Csoko-csoko-csokoládé...” Volt egy ilyen sláger, emlékszem...

VAK

Sikongást hallottam.

Mindennap arra megyek hazafelé a postáról, az iskola előtt. Mondjuk, sikongás mindig van, ha a gyerekek kijönnek, de most lehetett tudni, hogy történt valami, és nem csak a szokásos hancúr.

Meg is álltam, és kérdeztem, hogy mi történt.

Egy asszony azt mondta, valami fiú nekiszaladt egy lánynak, és majdnem fellökte.

Egy férfi szerint nem lökte fel, csak meglökte.

„A lány szemüvege leesett” – mondta egy nő.

„Aha! – mondtam. – Értem. Akkor nyilván a lány sikkantott.”

„Igen – mondta a férfi. – Rohangálnak, mint a veszett egér!”

„Gyerekek – mondtam. – A mozgás nagyon fontos ebben a korban. Nekem is vannak gyerekeim.”

Erre nem mondtak semmit. Pedig elmesélhettem volna, hogy sajnos néha nekem rohannak, itt, az iskola előtt. Egyszer egy kiskölyök fel is lökött. De nem akartam a dolgaimmal untatni őket. Bár szeretek beszélgetni. Már éppen menni akartam, mikor meghallottam a sírást. Vagyis a hüppögést. Meszsebb sírdogált egy lány. Biztos voltam benne, hogy aki sikkantott, az pityeg. A kislányok könnyen sírnak.

Aztán délután, mikor kisfiammal, Titikémmel elmentünk a boltba vásárolni, meghallottam ugyan-

azt a lányt. Nevetett. Meg lehet ismerni az embereket a sírásukról meg a nevetésükről. Olyan az, mint egy ujjlenyomat. Mondjuk, én nem tudom, milyen egy ujjlenyomat, csak azt tudom, hogy mindenkinek más. Mindenkinek más lehet a nevetése meg a sírása is. Ezt majd elmesélem a szövetségünkben, ha klubdélután lesz.

Titikém mondta, hogy a fiú leejtett egy csokit. Hoppá! Nem olyan könnyű egy csokit megtalálni a boltban a padlón. Én aztán tudom!

ORVOSEGYETEMI HALLGATÓ – KÜLFÖLDI

Igen, igen! Az iskola ott volt... arra menni... megyek.

Látom, fiú fut ki... kifut a kapuból... a kapun.

A lány ott áll.

Áll a... a kapun. Kapuban. Szemben.

Fiú jön neki. Nekijön, és lehull a... az üvegszem.

Szemüveg.

Nekem van. Kell. Sok tanulás. Leesett... a földön a szemüveg.

Ilyen a gyerek. Én is voltam otthon rossz gyerek. Bostonból. Ban.

A gyerek olyan. Fut, fut, fut.

A fiú veszi a szemüveg fel. Ad a lánynak. A lány kicsit sír mégse. Mégis.

Bocsánat. Nem tud jól magyarul. Nem tudok. Egyetemen előadás angol. De majd...!

Aztán voltam boltban venni minden. És láttam: fiú, lány már szeretnek. Egymást. Így van Boston is. Bostonban. Kis vita, nagy love. Szerelem. Lány nevet, fiú viccel. Valami leesik. Minden oké. A lánynak a szájban volt olyan... hogy mondják? Fogat fog. Hihih! Jó kis nyelv! Nyelv, amit beszélsz. Meg a szádban is.

KUTYASÉTALTATÓ ASSZONY

Még Bobi is felkapta a fejét, amikor meghallottuk a lányt.

Mindig ilyenkor, egy-két óra között végzi el a dolgát. Mondjuk, nem okos dolog ilyenkor lehozni. A gyerekek éppen kiözönlnek az iskolából. De mit csináljak? Csak ilyenkor engednek haza a boltból tíz percre. A rabszolga nem oszthatja be a saját idejét.

Az iskola felé pillantottam. Láttam, egy fiú lehajol valamiért. Szemüveg esett le. A fiú felemelte, a lány elvette.

Világos! A lány leejtette a szemüvegét. Még csodálkoztam is a gyereken. A legtöbb fiú nem hajolt volna le. Ismerem őket. Kutyaütők! És még szembetebbek lesznek, ha felnőnek! A legtöbben otthagyták volna a földön, és elhúznak. Ha éppen rá nem lépnek! Ez a fiú meg felvette.

Helyes gyerek.

Nem tudom, a lány mért kapta ki a kezéből, mért futott el. Ki lát bele egy kamasz lány lelkébe? Engem se ismert senki annak idején. Mondjuk, én se nagyon magamat.

Aztán egyszer csak délután, miközben töltöm fel az édességpolcot, megint látom őket. A lány a fiú mellett állt, és kacagott valamin. A fogán csillogott a fém. A fiú is vigyorgott.

Ravasz, nagyon ravasz! De én azért össze tudtam rakni. A srác az iskola előtt kiverte a lány kezéből a szemüveget. Akarattal, persze, hogy ki-kezdhessen vele.

Játékok! Itt a tavasz. Harsognak a sejték. Bobikám is majd elránt, ha meglát egy lánykutyust.

Mindig így volt. Nem változik semmi.

Csak én vagyok egyedül.

KÖZLEKEDÉSI RENDŐR

Épp megállítottam egy személygépkocsit, és kértem a papírokat.

Az iskola közelében is szoktunk járőrözni. Ahol sok a gyerek, ugye, autók jönnek-mennek, ott jobb, ha megneveljük a gyorshajtókat. Miközben az úr kereste a papírjait – nem lehet elképzelni, milyen rendetlenek az emberek! –, felpillantottam. Jó, ha egy rendőr mindig tudja, mi van körülötte. Akkor szaladt ki a gyerek, és meglökte a kislányt.

Szót sem érdemel. Naponta százszor megtörténik egy iskolában. Futnak, nem figyelnek, botlanak, esnek, löknek, rúgnak. Nagyon ritkán van ebből baleset. Ha a kislány nem sikolt, oda se figyelek. Hogy mért sikoltott? Ő tudja.

Sérülés nem történt. Leesett a szemüvege. Na és?

Amikor két autó ütközik, és véres, összetört testeket húzunk ki belőlük, az tragédia. De egy szemüveg? Ráadásul nem lett semmi baja, ha jól láttam. Mit kell ebből ekkora cirkuszt csinálni? Kikapja a fiú kezéből, elszalad sírva. Na ne már!

Mit ne mondjak, délután megint láttam őket a boltban. De akkor már nevetgélés volt, meg kacérság. Szóval így? Kezdtém érteni... Egy rendőrnek bele kell látni az emberek lelkébe.

Sikongatunk? Sikongatunk? Aztán meg nevetgélünk, nevetgélünk?

KOLDUS

Onnan látni legjobban, ahol álltam, az iskolafalnál. Onnan láttam a gyereket. Kifutott.

Egyszer bementem. Mert oda jártam, vagy negyven éve.

Bementem, a portás meg elzavart. Azt hitte, lopok. Én nem lopok! Olyan nincs! Van olyan az utcán, aki lop, de nem én. Legfeljebb kérek.

Na, szóval kivágódik a gyerek az iskolából. Neki egy lánynak.

Mi van? Üldözik? Mert akkor szokott szaladni az ember.

Vagy nem üldözik, csak rohangál?

Igen, rohangálnak.

Egyszer a téren nekem is elrúgták a dobozomat. Alig találtam meg a pénzt, úgy szétszóródott. Innen is elzavarnak, ha látnak, pedig csak álldógálok.

Nem kérek semmit.

Persze, ha egy gyerek ideadja az uzsonnáját, ami maradt, mert neki nem kell, elfogadom. De a legtöbb gyerek inkább eldobálja.

Ha jönnek, kikerülnek. Hallottam az egyik kislányt. Mondta a másiknak: „Jaj de büdi!”

Majdnem odaszóltam. „Ha én is fürdőszobás kégliben laknék, te kislány, én se volnék büdös!”

Laktam...

Az a fiú, aki nekiesett a lánynak, valahogy leütötte a szemüvegét. Vagy kiütötte a kis kezéből. Aztán felkapta, törülgette, de a lány elcsípte tőle, és elszaladt. Még sírt is talán. Könnyen sírnak. Ok nélkül. Én sírhatnék! Ma még nem is ettem! Azon a fél cserin kívül, amit reggel bekaptam, semmi sincs a gyomromban.

Később aztán, nem tudom, hánykor, már nagyon kajás voltam, mentem a boltba. Hát nem ott állnak, viháncolnak?! Ezek aztán nagyon kibékültek, gondoltam.

A fiú elejtett egy csokoládét. Vagy ledobta?

Szórják a pénzt, szórják, de nekem nem adnak egy kanyit se.

Pontosan így történt.

Innen nézve más a világ.

FILMRENDEZŐ

Helyszínt keresünk az új filmemhez. Fiatalokról szól. Az első filmem is róluk szólt, ami fődíjat nyert Dzsabalpurban.

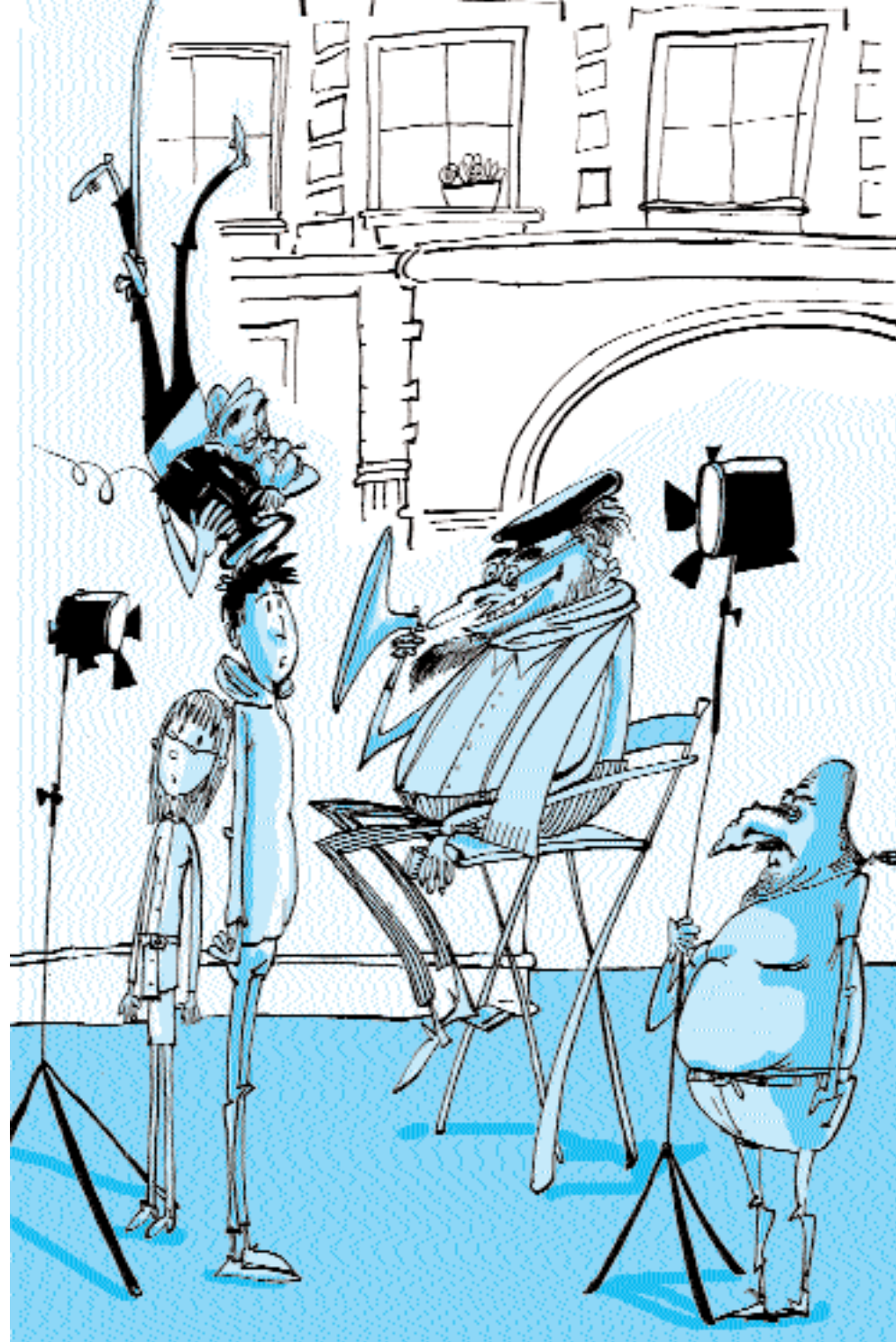
Szóval nézegetem az iskolát, amikor a fiú neki-szalad a lánynak.

Jó kis szituáció! Lehet, hogy beleveszem a filmbe.

Mondjuk, srác rohan le a lépcsőn. Alsó gépállás. Szinte belerohan a kamerába. Kint, a kapu előtt, a korlátnál áll egy lány. Babrálja a szemüvegét. Félközeli. Szípigog. Valaki megbántotta. Könnyes a szeme. Azért vette le a szemüveget, mondjuk. Talán egy tanárnő szidta le. Vagy egy osztálytársával zörrent össze. Ez egy érzékeny életkor! Persze melyik nem az? Vagy telózott a szüleivel, és veszekedtek. Mindennapos. Srác a kapu felé fut. Hátról látjuk. Most a lány felől a kaput. Srác kibukkan. Ütközés. Oldalról kétalakos. Szemüveg leesik. A fiú lehajol érte. Felnéz. A lány arcát látjuk. Premier plán. Könnyes, szép, fiatal arc. A fiú arca. Zavart kamaszmóly. Itt valami történt! Hohó! Az agyam nem tud leállni, ha beindul.

De az már tényleg egy film volt, amit délután megpillantottam.

Ebéd után a bevásárlóközpontot nézegettük az operatőrrel (oda is tehetnék egy jelenetet), amikor

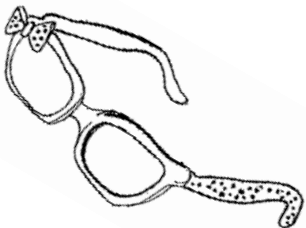
felbukkant a fiú meg a lány. Együtt! Tuti kapcsolatban. A fiú leejtett egy csokit, a lány nevetett, villogott a fogszabályzója.

Kész film!

Persze nem megrakott polcok közé tenném ezt a találkozást, hanem külsőbe. Ki a térre. A zöldbe. A tengerhez, ha lenne rá pénz. De legalábbis a Balatonhoz.

Állnak a parton.

Fiú leejt egy kagylót, lány nevet. Távolban egy fehér vitorla...

FITNESZEDZŐNŐ

Mindig ezt mondom!

Fiatal vagy? Akkor van benned erő, rugalmasság!
És működik a reflex!

Hogy megállt az a fiatalember!

Ha egy mai ötvenéves így kibukik a kapun, elviszi a kislányt a korláttal együtt. Csak rá kellett a gyerekre nézni. Egy csöpp felesleg, annyi se volt rajta.

Persze nagy kérdés, mi lesz belőled húsz év múlva, gyerek! Isten tudja... Minden attól függ, mit fogsz enni, inni, mennyit fogsz mozogni, jársz-e edzeni. Sportolsz? Ha nem, akkor megereszkedett izmok, kis pocak, merev nyak, meszesedő csontok. Gondok a lépcsőn, ha fel kell menni. Ha meg kell emelni egy csomagot. Problémák az ágyban, bizony!

Néztem azt a gyereket, ott, a sulinál. Kiröppent a kapun, lefékezett a lány előtt, a teste maga volt az élet, a természet, az egészség!

Na jó, leesett a szemüveg. A lányé. De nem a fiú ütötte ki a kezéből! Nem vagyok vak. A srác hozzá sem ért. Csak udvariasságból vette fel. (No, arra is kíváncsi volnék, hány ötvenes tudna ilyen könnyedén lehajolni valamiért, és hányan tudnának felállni utána!)

A kis drága elkapta a szemüveget, és elfutott.

Na, mondjuk, neki speciel nem ártana egy testre szabott edzésprogram. Egy kis torna otthonra, ha lusta eljönni a terembe. Nem elég ám a fenekünket a tükörben nézegetni, édesem! Attól nem lesz kisebb.

Én aztán tudnék csinálni neki edzéstervet. Kerek popsi, lapos has, gyönyörű combok néhány hónap alatt.

Az óráim után letusoltam, aztán beugrottam venni valamit estére.

Az volt ám a lepetés!

A kassa közelében álltak. A fiú meg a lány a suliból. Álltak és nevetgéltek. Most jobban megnéztem őket. Tuti, hogy a srác sportol valamit. A lánynak fogszabályzója volt. Nagyon helyes! Minden most dől el.

Valami csokit leejtettek, aztán felvették.

Boldog ifjúság!

Ők még félelem nélkül nassolhatnak. Én meg számolgom a kalóriákat, mint egy kalkulátor. Ötszáz, hatszáz, hétszáz...

ÚJSÁGÁRUS

A bódémtől jól látom az iskolát, ugye, itt szembe'. Nem mintha folyton azt nézegetném. Van elég dolgom. Válogatni, pakolni, eladni, könyvelni! Negyven éve csinálom. Fáradok. Ámbátor, az már régen volt, mikor az emberek sorba álltak az újságért! Mióta van a wifi, meg a sok webes újság... Már az sem a papírt olvassa, aki írja.

Szóval kivágódott az iskola ajtaján a fiú, ahogy a fiúk szoktak: indulat, lendület, az volt benne. Mint a rikkancsok régen. Én is úgy kezdtem. „Esti Hírlap! Esti Hírlap!” Kiabált az ember egész délután. Egy óra alatt ezret eladtam a Blahán! Na jó, mondjuk, ötszázat. Ma nem megy el annyi a napilapokból egész nap. Szóval kipattan a gyerek, neki a kislánynak, leveri a szemüvegét. Vagy nem is tudom, leesett. De már kapja is fel, törülgeti az ingébe...

Most villan be, hogy vagy harminc éve volt egy ilyen! Tiszta egy dézsavú!

Tengerész a hajóhídon szalad kifelé. Majdnem fellöki a monacói hercegkisasszonyt, repül a nagy kalap a vízbe. Minden képeslap címlapon hozta a hírt, fotóval. Tengerész karolja a lány derekát, ki ne essen, de közben egészen rábukik.

Egy szemfüles lesifotós lekapta őket. Vagy meg volt rendezve? Mindegy! Na, akkor nem maradt

rajtunk egy magazin se! Nagy szerelem lett belőle! Majdnem házasság. Csak hát, ugye, a hercegi ház... Nem engedhette. De kavartak, az ziher. Volt fotó csókról jachton, kézfogásról lóversenyen, sziklán félmeztelen napozás... A magazinok heteken át ebből éltek. Meg mi is.

Na, szóval a kislány kikapta a gyerek kezéből a szemüvegét, és elszaladt. Még talán pityegett is. A lányok pityegősek.

De ez semmi! Mert aztán tiszta monacói love story lett belőle, úgy éljek! Megyek megvenni a sörömet estére, mert meccs lesz. Hát mit látok? Ezek együtt vannak. A lány vihorászik, kilátszik a fémszabályzója, a fiú meg bohóckodik valami csokival.

Így utánozza az élet a nagy történeteket.

De ennél a két gyereknél még lehet akár happy end is!

Néha jó, ha az ember nem a monacói herceg lánya, hát nem?

ORVOSNŐ

Siettem vissza a rendelőbe egy betegemtől. Régi betegem, fájdalmai vannak, segíték, amit tudok, de reménytelen.

Persze a másik oldalon haladtam, mert az iskola előtt, a gyerekek között még nekem is kész életveszély. Amikor kiözönlének, olyanok, mint egy megvadult bivalycsorda! Tapossák egymást, meg akit érnek.

Szóval mikor átpillantottam, éppen kifutott az ajtón egy kölyök. Amolyan nagy lakli. Lehetett vagy százhetven centi!

Valamikor régen a királynő testőre lehetett volna ezzel a termettel. Kétszáz év alatt tíz centivel nőtt az átlagmagasság. És ez a fiú még az átlagnál is fejlettebb volt.

Anyira azért nem volt fejlett, hogy a rohangálást abbahagyja. Pedig lehetett vagy tizenöt-tizenhat.

A mai gyerekeknek később nő be a feje lágya, vagy soha. Majdnem nekiment egy kislánynak! Teljesen kizárt, hogy az ilyen megértené, milyen veszélyes lehet a rohangálás. Hasad a bőr, folyik a vér, törik a csont. Neki is, másnak is.

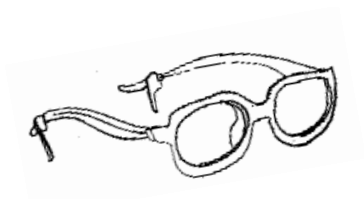
De ő csak rohan, tép a biciklivel, száguld a motorral, autóval. Mi ez? Halálvágy? Most szerencséje volt. Csak a szemüveg esett le.

Az élet egy pillanat alatt elillan. Én csak tudom!
Ott a betegem...

Délután megint láttam őket. Állnak a bevásárlóközpontban, és kokettálnak. A fiú hülyéskedik, leejt egy csokit, a lány nevet.

Élet, halál, szerelem közel vannak egymáshoz.
És mindegyiknél ott áll egy orvos.

UTCASEPRŐ

Láttam ám! Figyelem őket, azír' láttam. Figyelem még szemetel. Megmondta igazgató úr: büntetés lesz! Na! Aki eldobálja a papírt, zacskót, szotyit, annak! Úgy ám! De ezeknek...?! Ezeknek mondhasza.

Négy uccám van. Az iskola uccája az egyik. A legrövidebb. Naná hogy a legszemetesebb! A legrövidebb... Gyerek is kijön, neki a kisjánynak! Mit érdekli őt?! Eldobja, ledobja, feldönti. Ahogy éppen esik. Törik a szemüveg? Törik. Ő fizeti? Nem ő fizeti! Kisjány sír. Érdekli őt?

Hatkor kezdek, háromkor végzek. Olyankor beszokok menni a boltba. Veszek estére ezt-azt. Ha meg szerencsém van, és találok valamit, az a jó nap. „Egy kis bor mindenkor!” Hehe! Nem? Most is bemegyek, nézek, jól látom? Ott állnak. Azok ketten. „Na mi van? – gondolom. – Eddig tartott a haragszomrád?” Nevet a lány, villog a foga, csoki a földön. Hát nem eldobálták? Mindent eldobálnak. Ilyenek.

BUSZVEZETŐ

A lány volt a hibás. Ott kell megállni? A kapuval szemben? Talán nem tudja, hogy a többiek jönnek kifelé? A buszon is hiába mondom: „Tessék már szíves lenni beljebb fáradni! Odabent még van hely.”

Udvariaskodok.

Pedig néha már üvöltölni volna kedvem (mikor felhúznak), hogy:

„Menj már beljebb, te köcsög! Vak vagy? Nem látod, hogy nem tudnak felszállni, mert nem viszed odébb a segged?! Üres a kocsi!”

De hát nem beszélhetek így, mert rögtön beköpnék, aztán mehetnek a munkakönyvemért.

Ott áll a lány is, és a szemüvegét babrálja. Hol máshol? Egy méterrel odébb menni? Dehogy! Szembe a kapuval!

A srác persze siet kifelé, örül, hogy végre levegőt vehet – ó, hogy utáltam suliba járni, Jézus! –, erre beleütközik a pi... a pinduri kis lánygyermekbe.

Persze hogy leesik a szemüvege, ha ott ba... babrálja!

A srác felkapja, rendes, udvarias, meg minden, mire a kis pukkancs kikapja a kezéből, és sértődötten játszva elrohan.

Apja lennék, csapnék a fenekére!

De aztán, mit tesz isten, együtt találom őket a boltban, délután.

Megy a vihánc!

A fiú csokival dobálózik, a lány szájában villog a fém, én meg csak pislogok. Mi van, gyerek? Elütöd a kis banyát, aztán kikapod a tömegből? Ennek becsókolni? Inkább feküdj az ötös busz elé, öcsi!

BIZTOSÍTÁSI ÜGYNÖK

No, kérem szépen, ezt kellett volna látniuk a kedves szülőknek! A Zrínyi gyerek kirohanását – bim-bam-bum! –, neki az utcának, a tömegnek, a korlátnak, a kislánynak!

Nem kellett volna rojtosra beszélni a számat, hogy aláírják az életbiztosítási kötvényt, az hét-szentség!

„Kedves uram, asszonyom! Tudják, mennyibe kerül egy törött kar? Tudják, mennyi kártérítést kell fizetni, ha lakli gyermekük véletlenül fellök egy dolgozó egyént, és az illető a törött ezével, azával néhány hétig otthon heverészik, vagy esetleg fogja magát, és meghal? Hú-hú! A biztosítási díj ehhez képest aprópénz, csókolom.”

Azt még nem is említettem, hogy gyermekünk a szemüveget is kiverte a kislány kezéből. Mennyibe is kerül egy ilyen modern szemüvegkeret, plusz üveg?

Egy ilyen esetet kellene nekem filmre venni, és megmutatni anyának, apának, ha meg akarom győzni őket. Nem jönnek ki aláírt kötvény nélkül a szobából.

Az a baj, hogy amíg nem történik baj, úgy néznek rám, mint az ördög ügyvédjére, aki mindenféle szörnyűségeket károg a fülükbe. Ha pedig megtörténik, már hiába sikoltoznak.

Az ördög ügyvédje? Igen, az vagyok. Fizess, és nem kell félned!

Délután bementem egy kis salátáért meg sajtért. Aztán pislogtam, mint bagoly a tűzijátékra.

„Nocsak! – mondom magamnak. – Nocsak!” Ott az én Zrínyim! Meg a leányka is, a szemüvegével. Mi történt? Felszikkasztott a szerelem az ütközésben? Van az úgy!

Nevetnek, csokival dobálóznak, nagyon élnek! Lesz itt ma csókdosás sötét kapualjban, ha lekerül a fogszabályozó!

Erről jut eszembe...

Afene!

Mért nem lehet a szerelemre biztosítást kötni?

Ha vége van, fizetünk.

Degeszre keresném magam!

Mondjuk, a biztosítótársaság tönkremenne...

KUTYAIDOMÍTÓ

Nem azér' mondom, mer' ezzel foglalkozom, de egy kutya értelmesebb.

Kirohan a gyerek a kapun eszetlen?

Mi van?!

Tizenöt év alatt nem lehet beidomítani, hogy kinyitod azt a kaput, óvatosan kijössz, és vigyázol, hogy ne lökj fel senkit?

Meg kell nézni egy kutyát! Idomított kutyát, úgy értve.

Majdhogy meg nem szólal, olyan okos.

Ülj le! Feküdj! Indulj! Parírozz! Támadj!

Hát egy gyerekkel talán nem lehet? Csak az megy, hogy „értsük meg, és érezzük át”? Erkölcsstan, meg ilyen pedagógiák? Na, sokra megyünk vele!

Úgy nekiszaladt a kislánynak, hogy ha nincs ott a korlát, és jön egy autó, ami éppen akkor ér oda... Mit mondjak? Annak a kislánynak anyyi.

Ne menjen fel a pumpa?

Egy kutyát meg lehet tanítani?

És még csodálkozik a párom, hogy utálok az embereket! Ezeket az eszetlen rohanókat? Szeresse őket a halál!

Egy kutyát! Azt igen! Azt lehet szeretni. Az tudja, mi a hűség, a szolgálat, a rend, a hála.

Ezek? Azt sem tudják, ki az apjuk!

De délután ment fel igazán a pumpa!

Ott viháncoltak a boltba'. Fiú, lány, mintha nem történt volna semmi.

Ez csokit dobál, annak meg villog a foga!

Kérdem én: ennyi volt?

Semmi felelősség? Semmi következetesség a nevelésben? Semmi büntetés?

Nahát, kérem szépen, egyet mondok: megérdemli a világ meg az ember, ha robbantanak a terroristák.

Nem tanulnak! Semmiből sem tanulnak!

Bezzeg egy kutya!

KÖLTŐNŐ

Bevallom, kicsit bosszantó volt. De az én hibám! Miért arra sétálok, ugye? Miért az iskola felé? Zaj meg rohangálás. Persze hogy kiszáll a fejből a vers! Szeretem én a gyerekeket, tudják azt ők jól, de sétálva készül a költemény, úgy általában. „Viszket bennem a költő, / öltözöm, és sétálok egy verssorra valót!” – ahogy poétatársam írta.

Igen, arra emlékszem, hogy a második versszak elején jártam, amikor az a fiatalember kivágódott az iskola kapuján.

Na, hogy is kezdődött? „Minden sugár a szívre céloz...” Igen, igen! „...a szívre céloz.” De hogyan tovább? Ha tudnám a rímet...

Kiszaladt az ifjú ember, és éppen neki a kislánynak.

Céloz, acélhoz... Nem, nem.

A kislány a kapuval szemben állt. Kezében a szemüveg, mintha törölni akarná, és... Na igen, ez az! Ez volt a furcsa. Hogy nem a szemüvegre nézett.

„Minden sugár a szívre céloz. / Ó, Aphroditém! Hazád nem Mélosz...” Áh! Erőltetett.

Igen, a kislány a kapura nézett, ez biztos. Mintha várna valakit. Vagy várt is?

Egyébként mindenki milói Vénusznak hívja a méloszi Aphrodité szobrát... Naná! Róma átne-

vezte. Így van ez. Aki később jön, azé az utolsó szó joga.

A kapura nézett a kislány. Igen. Már ez elvonta a figyelmemet. És a kapun kiperdült az ifjú Rómeó. Neki Júliának. Szemüveg a földön. De a szemek összevillannak. Kislány haragosan el. Az örök kép-let. „Ó, Romeo, mért vagy te Romeo?”

Nincs új a nap alatt. Minden ismétlődik.

„Minden sugár a szívre céloz... pamparapam pa-pam... Miért hoz?”

A mindenit, Krisztina! Mi van veled?

Nyugalom! Talán majd eszembe jut.

Délután bementem a boltba egy kis szíverősítő-ért. Hát nem ott állnak egymással szemben?! Tud-tam! Ez így volt megálmodva.

Ütközés, indulat, pattan a szikra. Nem is rossz! „Ütközés, indulat, pattan a szikra, / Vágyik az ég a csókjaikra. / Minden sugár a szívre céloz...”

CHAT ROB OSZTÁLYTÁRSAI KÖZÖTT

ATOMARC

na?

RONALDO93

baz... a lúzer összejött az Anival...

ATOMARC

??? melyik lúzer?

RONALDO93

Robot

ATOMARC

ne má :(

RONALDO93

jaja, ellökte a sulis előtt
csaj meg leejtette a szemcsit

ATOMARC

béna

RONALDO93

direkt, baz! Robot felvette a szemcsit
csajsi meg lelépett

ATOMARC

az Ani? jó kis csaj

RONALDO93

hülye vagy? nyomesz kis stréber

ATOMARC

de hogy jöttek össze?

RONALDO93

plázába, ettek csokit vagy mi

ATOMARC

csőröztek?

RONALDO93

nemtom

neked bejön az Ani?

ATOMARC

azér a Robothoz túl jó

RONALDO93

erről lecsúsznál, baz

ATOMARC

hát asszem :(

SZIPPANTÓS

Éppen a sulit néztem, süllyedjen el ott, ahol van. Géza vezetett.

Döcögtünk a kocsival, de lassan, mert forgalom volt. Nem a suliba mentünk persze! A városban van csatorna. Vagyis bent. Kint, a szélen, ott kell szippantani.

Szóval néztem, hogy egy csinoska állt a kapu előtt. Már úgy hátulról mondom, hogy csinoska... Mert lehet, hogy előlről... Mit tudom én? Bányarém. Lehetett tizenhat éves...?

Megnézem a csajokat, ahogy jönnek, mennek. Mi más szórakozásom van? Az ilyen tiniket is. Persze nem azért...! Bár... Bár egy ekkora lánygyerek is nőből van már, nem?

Szóval ott áll, a szemüvegét babrálja, amikor kiszalad egy gyerek a kapun, és éppen neki.

Na, mi is csináltunk ilyeneket! Mintha csak véletlenül... Az osztályban, a folyosón meg az udvaron. Fut az ember, aztán hozzáér a csajhoz itt-ott. Más-képp hogyan? Vót visongás. Mer' hát ugye arra nevelődtek, hogy nem szabad. Tilos, tilos, tilos! Minden tilos. Mindig tilos. Pedig majd megvesztünk...!

Azt nem láttam, hogy a gyerek hol potyázott a csajon, de sok variáció nincs.

A szemüveg leesett, a srác felvette, a lány meg elszaladt vele.

Na, ezt nem bírom a csajokban! Nem őszinték. Úgy tesznek, mintha nekik nem lenne jó, ami jó. Aztán meg, ha bedőlnek, már levakarni se lehet őket.

Ha nekem lányom lesz, megtanítom az életre. Élvezze! Persze lehet, hogy az anyja majd nem így gondolja. Jobb volna, ha fiam volna.

Aztán, mikor jöttünk vissza Gézával, megálltunk venni valamit, mert kajásak voltunk. Bemegyünk, hát mit látok? Ott állnak egymás mellett, és dörzsölődnek. A gyerek meg a lány. „Nocsak! – löktem meg a Géza karját. – Nézd!”

De Géza nem értette, miről beszélek. Nem látta délben, amit én.

Hát igen! A gyerekeknek jó. A sulit meg apámat leszámítva nekem is jó volt. De aztán...

Úgy igaz: ha az életből is ki lehetne szippantani a trutyit, egészen kellemes volna.

KERÉKPÁROS

Mondok valamit: aki futás vagy gyaloglás közben nem tud hirtelen megállni, ha kell, az biciklizni sem tud.

Mert mi is történt?

A srác kirepült a sulis kapuján. Már a nyitáskor látni kellett a lányt. És azonnal fékezni!

Ehelyett mi történt?

Nekipattan a csajnak. Csókolom! Bringával megállnék, nemhogy gyalog!

Figyelem: nulla. Helyzetfelismerés: nulla. Reflex: nulla. A gyerek nullanulla.

Ha egy bringás ilyen lenne, már hullá volna.

Húsz éve tekerek. Bicóval megyek mindenhova, ahova csak lehet. S hova nem lehet? Még a temp-lomba is!

Kerékpárosnak lenni életforma. Meghatároz mindent: öltözködést, időbeosztást, kapcsolatokat. És életre nevel, jobban, mint anyánk, apánk.

Tűzd ki a célt! Gondold végig az utat odáig! Figyeld a táblákat! Figyeld a többieket! Figyeld a biciklidet! Fegyelmezd magadat! Vigyázz a világra! Értjük?

Hogy tudja ezeket elérni egy szülő a dacos kamaszával? Kerékpározással könnyedén. Mert ha a bringás az úton önállóskodik, akkor valamit összetör. Vagy saját magát, vagy a bicót, vagy mást.

Mint ez a gyerek a sulis előtt. Leverte a szemüveget, talán a kiscsajt is meglökte, örülhet, hogy megúsza ennyivel.

No persze...

No persze lehet, hogy abban az ütközésben volt egy kis szándékosság is. Mert délután már a boltban hetegtek, láttam. A srác leejtett valamit, a csaj meg vihorászott.

„Aha! – gondoltam. – Így állunk? Az más.”

PÁNIK BETEG

Annyira, de annyira bíztam benne, hogy végre nyugodtan el tudok menni a kozmetikusomhoz!

Már egy hete... hét teljes napja nem léptem ki a lakásból. Hét napja! Istenem! Hát sose lesz vége?

Alighogy elindultam Bőbéhez, megtörtént.

Még az iskola előtt jártam, mikor kirohant az a fiú. Éppen előttem! Kirohant, neki egy lánynak. Az orrom előtt!

Rögtön éreztem, hogy kezdődik. Nem kaptam levegőt! Elöntött a veríték. A szívem úgy dobogott, mint amikor a váltókon átmegy a vonat.

Nincs levegő! Nincs levegő! Meg fogok halni, mielőtt kiér a mentő. Ki értesíti anyámat? Nincs is nálam igazolvány! Biztosan nincs nálam igazolvány! A szám, a nyelvem zsibbadni kezdett. Úgy éreztem, infarktust kapok. Igen, úgy halok meg, mint az apám meg a nagyapám.

Még láttam, hogy a lány szemüvege leesik a földre, de azt is lassítva, mintha filmen... És hirtelen idegen lett körülöttem minden. Hogy kerülök én ide? Hol vagyok? Ki ez a lány, aki lassan elfut melletttem?

Amikor magamhoz tértem, az iskola előtt álltam, görcsösen a korlátba kapaszkodva.

„Rosszul van? – kérdezte egy asszony. – Olyan sápadt.”

„Nem, köszönöm – mondtam. – Már nem.”

Mert tényleg, egy pillanat alatt eltűnt a borzalom.

Végül csak elmentem Bőbéhez, és Jucika is tudott fogadni, a fodrászom. Sőt elkísért a boltba, mert tudja, hogy egyedül nem merek bemenni.

De sajnos a pénztár közelében megint beléjük botlottam. Ugyanaz a fiú és ugyanaz a lány. Elállták az utat, és nevettek.

Egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Ó, istenem! Hát kezdődik megint?!

De Jucika valamit észrevehetett. Azt mondta, menjünk a másik pénztárhoz, és ott már nem volt semmi bajom.

ISKOLAI PORTÁS

Nem láttam, hogy nekiment. Pedig már reggel hét óra óta itt vagyok. Ja, hogy meglökött egy lányt, és leesett a szemüvege? Ó, kérem! Megezik az napon-ta százszor.

Lökdösődnek, taszigálják egymást, fellökik. Ha mindenre ugranék, percenként tízszer is kimászhatnék a fülkémbe.

Úgy van az, hogy ha az ember mindig ugyanazt látja, elfásul. Mint a háborúban. Az első halottnál talán még hányni kezd a katona. Később már meg se látja a hullát. Én aztán tudom. Békefenntartó voltam egy háborús övezetben, nem mondhatom a nevét. Aztán megsebesültem, és idekerültem a portára.

Vicc, hogy itt vagyok! Én, a régi rossz gyerek most a saját iskolámban a rossz gyerekeket fegyelmezem.

Az élet fura dolgokat produkál.

Nem mondom, ha igazi baleset történik (ájulás, vérzés, törés), akkor persze megyek, intézkedem, telefonálok. De egy futó fiú meg egy levert szemüveg? Meg se látom. Pedig figyelek. Ha nem vagyok szolgálatban, akkor is.

Délután például láttam, hogy egy fiú egy lánnyal butáskodott a boltban. Leejtettek egy csokit, vihogtak, rendetlenkedtek. Nézttem, nem csinálnak-e kárt, vagy nem lopnak-e. Mert azt nekem jelentenem kell. A kötelesség az kötelesség.

ÖZVEGY

De mennyire hogy láttam őket! Elöttem történt. Nekem egyébként nagyon kell figyelnem. A csont-ritkulás nem tréfa. Ha valaki ellök, vagy elbotlom valamiben... A legrosszabb is megeshet.

Ha egy ilyen felelőtlen gyerek nekem szalad... Elképzelni is rossz. Nem tudnék megállni.

Régen a férjemmel sétáltunk, együtt mentünk vásárolni. Karon fogott. Nem történhetett baj.

Most már öt éve, hogy a Laci meghalt. Hirtelen ment el. Infarktus. Azóta egyedül kell csinálnom mindent. A kisebb lányom Malmőben él. A nagyobb-
ra nem számíthatok.

Már akkor megijedtem, amikor kiugrott az iskola kapuja. A kapunyitásból lehet látni, hogy milyen lendülettel jönnek ki. Ha szép lassan, normálisan nyílik, akkor nem kell félni.

Most kivágódott. Vagyis be. Mert befelé nyílik, persze. És a fiú már kint is volt. Csak annyit láttam, hogy a lánynak megy, és a szemüveg leesik.

Én nem tudom, milyenek a mai gyerekek. Kik ezeknek a szülei? Mire tanítják őket? És mire tanítják az iskolában? Egy ekkora fiú nem tudja, hogy kell vigyázni?

No de milyen példát lát? Száguldoznak a kocsik, bőgnnek a motorok, suhannak a kerékpárok, mindenki rohan, kapkod, könyököl. Ezt látja, ezt csinálja.

Nem is haragudhatok annyira.

Persze a Laci nagyon szigorú volt. Ő ezt sem hagyta volna szó nélkül. Hányszor összeveszett az utcán, istenem!

Én, mondjuk, azért sem haragszom a fiúcskára, mert délután láttam a boltban a kislánnyal. Mentem bevásárolni. Nincs segítség, egyedül kell cipelnem mindent.

Megnevettette a kislányt.

Ezek szerint „kiengesztelte”, ahogy régen mondták. Bocsánatot kért. Vagy másképpen nyerte meg. Mit tudom én, ma hogy csinálják!

De elhatároztam, hogy mostantól nem az iskola felé sétálok.

Majd inkább a másik oldalon.

LÁTSZERÉS

Minden azér' van, mert nem vigyáznak!

Éppen az ebédből jöttem visszafelé. Mindennap becsukom a műhelyt fél egytől kettőig, hogy otthon ebédelhessek, Mártával. Aztán ledülök. Az embernek kiszakad a gerince, ha egy életen át görnyed.

Szóval jöttem visszafelé a műhelybe, amikor látom, hogy egy fickó kiüti a kislány kezéből a szemüvegét. Persze megálltam. Miért nem lehet vigyázni? Miért kell futkorászni folyton? Mindenki meg van örülve! Rohannak ész nélkül. De különösen az ilyen felelőtlen kölykök. A szemüveg, az nem zseb-kendő vagy toll, füzet, hogy leesik, aztán mindegy! Egy szemüveg ma, és most nem is a legdrágábbat mondom, ötvenezerbe kerül. De ha speciális lencséről, csiszolásról meg márkás keretről van szó... Huhú! Akár kétszázézerig is elmehetünk. Erre kiüti a kislány kezéből a szemüveget. Még jó, hogy ezek a mai lencsék, száruk nem törnek olyan könnyen. De például megkarcolódhat az üveg! Akkor mi van? Tíz-húsz ezer forint a legkevesebb, amiért újat kap a keretbe.

Persze attól függ.

Aztán a fiú felemelte a szemüveget, meg akarta törölni, a lány meg kikapta a kezéből, és elfutott vele. Nem csodálom, hogy haragudott. A dühtől még a könny is megcsillant a szemecskéjében.

Na, éppen ezért csodálkoztam, mikor délután együtt láttam őket. Átugrottam a boltba bevásárolni, amit Márta felírt.

A lányon nem volt szemüveg. Talán csak olvasáshoz használja, vagy szégyelli a kis buta. Nevetgéltem. Talán azon, hogy a fiú leejtett egy csokoládét? Ki érti a fiatalokat? Összevesznek, kibékülnek. Mindennek csak a szemüveg láthatja kárát.

SZÍNÉSZ

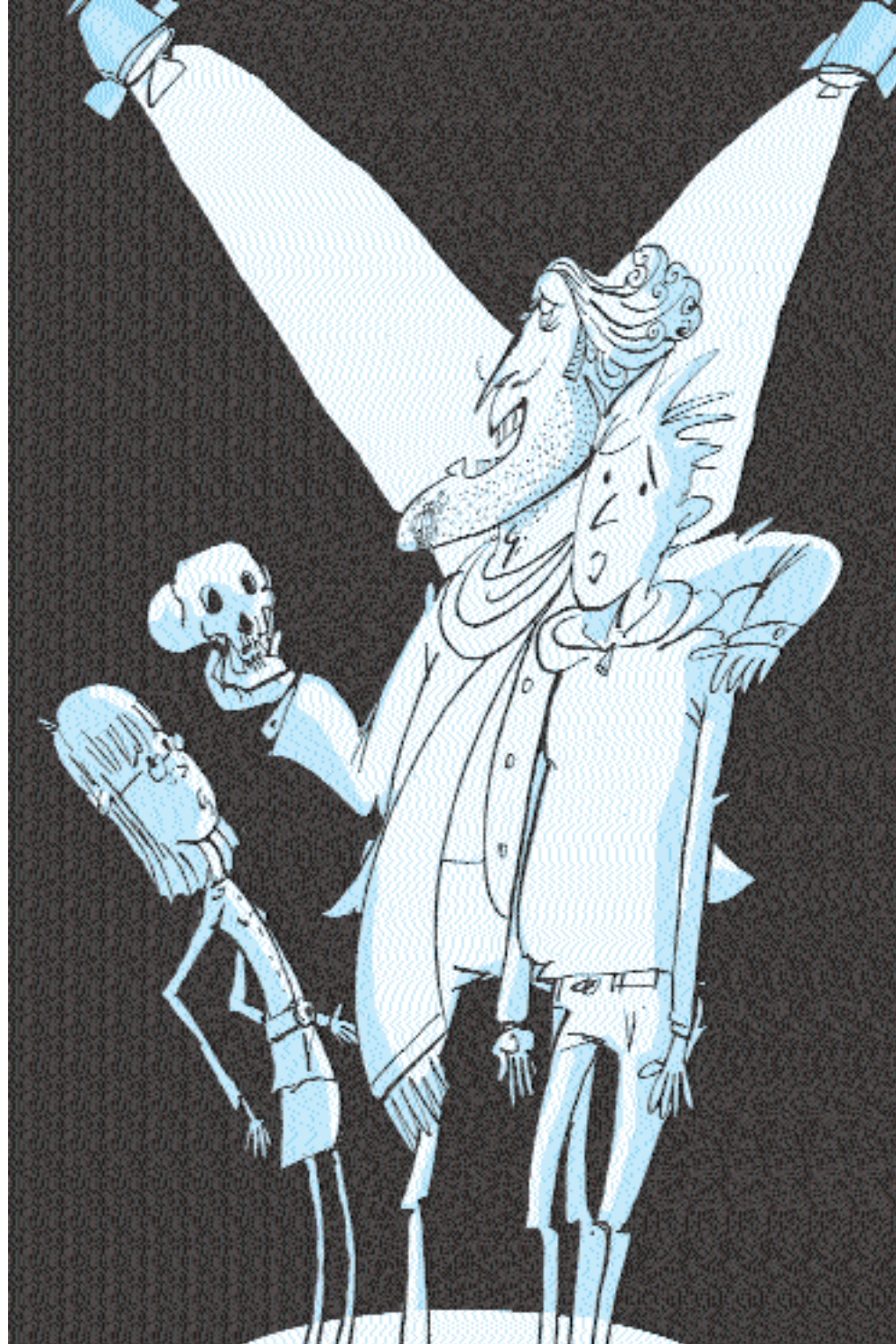
Tőlem kissé balra pattant ki a fiatalember az iskola kapuján. Kissé balra, mondom, de mégis szinte szemből, mert éppen a másik oldalról jöttem át. Ovális arc, lobogó haj, lelkes szemek, elnyílt ajak. Mintha tizenéves magamat láttam volna.

Bizony! Így robbanhattam be a színművészeti főiskolára anno...

Haj, haj! Régen volt.

Nos, szóval: éppen jöttem át a másik oldalról, mert észrevettem egy kedves ismerőst, aki látott a *Macbeth*ben, amikor az ifjú titán kilépett, és rámozdult a kislányra. A lányka maga előtt tarthatta a szemüvegét, mert az azonnal leesett. „Rögvest”, ahogy a *Sok hűhó semmiért*ben mondtam mint Lasponya.

No, de visszatérve a lényegre: a két test nem is érintkezett. Ezt csak azért hangsúlyozom, mert ha egy ilyen jelenetet kellene eljátszanom, semmiképpen sem hagynám ki az intimebb kontaktust. Számos lehetősége lett volna az ifjú embernek, hogy megérintse a lányt. Akár egy kézzel a csuklóját, mintha meg akarná akadályozni a szemüveg levetését. Vagy akár a karját, a vállát is megfoghatta volna, hogy előreleendő testét megfékezze, megállítsa. A teljes ölelésről már nem is beszélek, mert annak, ugye, más jelentései vannak...!

Persze, ha a szerep úgy kívánja...

Mindent a művészetért! Hehe!

A fiú egyébként amúgy könnyedén lehajolt a szemüvegért, de a lány kikapta a kezéből, és elszaladt vele.

Rögtön megsejtettem, hogy a szituáció nem a véletlen műve.

Nem azért mondom, de a megérezésem jó volt. Délután megyek a bevásárlóközpontba venni valami italt, bonbont, ezt-azt, amit premierajándékként adni szoktunk. Mit látnak szemeim?! Ott áll a két gyermek a kassza közelében. „Nocsak! – mondom. – Nocsak!” Az én próféta lelkem! Tehát csak ugyan volt egy rejtett jelentése annak az iskola előtti jelenetnek.

A leány nevetett, a fiú páváskodott, valamit leejtett, bohóckodott.

„Színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő.” Ez is Shakespeare!

TÚZOLTÓ 1.

Nagyon, nagyon ismerős volt a gyerek, aki kivágódott a kapun, amikor anyámhoz indultam, ugyanis nem voltam szolgálatban, miután huszonnégy óra után negyvennyolc óra szabad, és ilyenkor megnézem anyámat meg a gyerekeket, merthogy elváltam, de visszatérve a témára, amikor az iskola felé mentem, nyílt a kapu, és kipenderült az a gyerek, aki nagyon hasonlított az unokaöcsémhez, aki az anyai nagybátyám második feleségének a fia, szintén tűzoltó, de Bostonban, mert a nagybátyám még az első feleségével kiment Amerikába, és ott vált el a nagynénemtől, akinek ruhaszalonja van Philadelphiában, ahova férjhez ment egy nagyon gazdag és nagyon beteg emberhez, aki hamarosan meg is halt, hál' istennek, és a néném így ott maradt gazdagon, de volt annyi esze, hogy ne menjen férjhez újra, ami nem jelenti azt, hogy egyedül él.

Na most, ami ezt a gyereket illeti, kiszökkent a kapun, és neki a szemüveges kislánynak, amit a szemüveg bánt, mert leesett, mint egyszer a nagyanyámnak, aki libákat hizlalt májra Mátészalkán, és én még hebrencs gyerekként kergetőztem a húgommal, aki Zalaegerszegen él a régi polgármester testvérének a fiával, és levertem nagyanyám orráról a szemüveget, ami sajnos el is tört, és kaptam a fakanállal, amit egy cigány embertől vett a nagy-

anyám, aki efféle faárukkal házalt, mint az vidéken szokás, de szerencsére a kislány szemüvege nem tört el.

Nagy baj nem történhetett az összeütközéssel sem, mert aztán mentem a gyerekeimnek venni valami édességet, mint szoktam, és ott láttam a két kölyköt, amint éppen nevetgéltek egy leejtett csokin, de annyira, hogy a kislánynak kilátszott a fogszabályzója, ami a ceglédi unokahúgomnak is sokáig fent volt, bár az anyja, aki apám öccsének a felesége, és horvát származású, vagy lengyel, nem szerette, mert szerinte elcsúfította Anika arcát, ami buta gondolat, mert aztán lekerült az unokahúgom fogáról, és azóta is neki van a legszebb fogszóra a családban, leszámítva a kisebbik fiamat, per sze, aki...

TÚZOLTÓ 2.

Láttam az eseményt. Tizenhárom óra harminckét perc volt.

Figyelek. Ha nem vagyok szolgálatban, akkor is.

Huszonöt év tűzben, az huszonöt év. Nézek erre-arra. Nincs-e valahol füst. Szerencsére nem szokott. De mindent rögzítek. Mint a kamera.

Fiú kiszalad. Neki a lánynak. Szemüveg leesik. Fiú felveszi. Lány elveszi. Fut.

Mi volt az ok? Mi volt a hiba? A meggondolatlanság. Abból lesz a baj. Kapkodás meg fejetlenség.

Cigaretára gyújtanak. Sietnek. Eldobják a gyufát.

Tábortűz. Nincs türelem oltani. Utolsó szikráig locsolni kell.

Étel. Otthagyják a gázon. Aztán mehetünk tűzbe, füstbe, halálba.

Figyelni kellene. Mindig mindenkinek mindenre mindenütt. Késő bánat, eb gondolat.

Addig jár a korszak a kútra, míg el nem törik.

Később a bevásárlóközpontban jártam. Ellenőriztem a poroltókat. Helyükön vannak-e, és mi a helyzet a szavatossággal. Nem dolgom, csak hobbi. Rögtön észrevettem őket. Egymás mellett álltak. Az a fiú volt, és az a lány. Szórakoztak. Nem foglalkoztam velük. Figyelni kell, de ésszel. Ha nincs tűzveszély, lépünk tovább!

NYUGDÍJAS

Előre kell bocsátanom, én nem vagyok előítéletes, kérem. De a tények makacs dolgok. És az embernek, kérem, van tapasztalata, hogy helyes ítéletet alkosson.

Éppen az iskola előtt mentem, amikor kirohant az a kölyök a kapun.

Na most, ránézésre is kétségtelen, kiről van szó. A bőrszín, a sötét haj, az erőszakosan villogó szem, kérem...

Mondjam? Nem szükséges, ugye? Ahogy ezek kirohannak! Nem ismer sem Istent, sem embert. Érdekli őt, hogy valaki áll ott? Nekimegy, feldönti, áttapos rajta, mint egy bikaborjú, kérem.

Kultúra? Viselkedés? Soha, kérem! Leveri a szemüveget, tapos rajta, mit számít az neki? Na, ilyenekből lesz, kérem, a bűnöző, a betörő, a gyilkos.

Csak látni kellett volna!

A kislány sírt, kérem. De ő...?! Ő csak állt. Gúnyos vigyor, megvető szábiggyesztés, kérem. Ahogy ezek biggyesztik...! Az ember zsebében kinílik a somogyi bicska.

De később azonban, amikor friss zsemléért mentem, nagyon meghökkenem. Ott állt a kölyök ugyanazzal a lánnyal, a boltban, és szórakoztak. Nagyon meghökkenem, kérem. Mit akar egy magyar kislány ettől? Mert hogy a csávó mit akar, azt

tudjuk, kérem. Na, ezért mondogatom én, hogy vissza kell szorítani őket, elkülöníteni, nem engedni, amíg nem késő. Undorító! Aztán láttam, hogy a lány nevet. Ránevetett a kölyökre, kérem. Most mondják meg...! A kis ká! Nem jutok szóhoz.

MAGYARTANÁRNŐ

Ismerem Robit. Jó gyerek.

Láttam, ahogy kiszalad a kapun, és nekimegy a kislánynak.

Vagyis majdnem nekimegy.

Leesett a szemüveg?

Azt nem láttam.

Kifutott. Nincs abban semmi. Tele vannak élettel. Mikor, ha nem most?

Nem magolós, de vág az esze. Néha a szófogadatlán, vad kölykök, az úgynevezett „rossz” gyerekek a legkreatívabbak. Az iskola persze nem szereti őket. A tanárok sem.

Lehet, hogy hiba, de én meg tudom bocsátani, ha valaki nem tudja az adatokat, de az összefüggéseket megtalálja. És ha sajátosan értelmez egy verset, azt is díjazom. Persze ha szemtelen, azt nem tűröm én sem.

Sajnáltam volna, ha összetörik a szemüveg. De nem tört.

Egyébként később találkoztam velük. A boltban álldogáltak, és Robi bolondozott, ha jól láttam. A lány vihorászott. Kivillant a fogszabályozója.

Így van ez a gyerekeknél. Egy ütközés elég a kapcsolathoz. Persze a felnőtteknél sincs másképp. Mesélhetnék! „Meglátni és megszeretni egymást egy pillanat műve volt...”

FIATAL NŐ

Nem mondom, édes kis pofija volt a gyerekek!
Hmmm...

Ugrálnak, futkosnak, majd kicsattannak. Mint szarvasbikák a természetfilmekben. Egymásnak rontanak, üzekednek. Szeretem nézegetni.

Úgy értem, a filmekben, a filmekben! Rossz, aki rosszra gondol! Na persze nem rossz az...

Kiszaladt, mint egy kis rinocérosz, oszt neki a kislánynak.

Szegény kis bambám! Az meg csak állt. A szemüvegét babrálta.

Ó, igen, igen, ilyen gátlásos lehettem én is a szemüveggel!

Nem volt olyan rég. Tíz éve? Na jó, tizenöt!

Ahogy a fiú hozzáért – paff! –, megütötte az áram a kis testét. Elejtette, ami a kezében volt. Mit mondjak? Én is elejteném! Ne már...! Csak viccelek. Hiszen még gyerek. Ámbár...

Na szóval, a fiúcska lehajolt a szemüvegért. Felemelte. De ahogy felemelte....! Azt látni kellett! Egy lovag!

Szinte hallottam, mint a kosztümös sorozatfilmekben:

„Ó, hölgyem, bocsásson meg, elnézését kérem, ne haragudjon...” És az a pillantás! Benne volt minden, de minden!

Jaj istenem, ha még egyszer...! Ha még egyszer olyan fiatal volnék! Semmit sem hagynék ki, az biztos!

Na, aztán megint láttam őket. Mentem, beugrottam egy üveg borért a boltba, mert vendégeket vártam. Hát nem ott állnak?! A fiú elejtett egy csokit, a lány meg kacagott. Fogszabályzója volt, esküszöm, mint nekem is...! Nekem is, valamikor...

„Ó, élet, te furcsa élet”, ahogy a dalba’ van!
Bizony szívesen helyet cseréltem volna vele!
Ó, de szívesen!

ŐRÜLT

Én nem láttam! Nem láttam!

Ki rohant ki?

Nem! Nem szabad! Nem szabad rohangálni.

Psssst! Pedig az jó. Rohanni, rohanni...!

Én is! De megbénítják a lábam.

Hogy ki? Hogy kik? A sugarak! A sugarazók!

Éjszaka sugaraznak. Nem tudok menni!

Láttam, hogy kirohant. Én láttam. Kirohant és megállt.

Megállította egy lány.

Nem mondom el.

Elég volt! Már mindent elmondtam. Tudnak rólam. Psszt!

Én is róluk. Azért sugaraznak. Nem vagyok bolond!

Valami leesett! Egy szemüveg! Vigyázat! Törékeny!

Nem én dobtam le! Ott se voltam. Nem láttam!

Gyönyörűen süt a nap, nemde? Bocsánat!

Délután a boltban ott voltak a szemüvegesek.

A lány meg a fiú.

Aha...! Már értem!

EZEK ENGEM FIGYELNEK!

Az iskola előtt csak úgy csináltak, mintha...

Mintha! Tetszenek érteni!

Engem akarnak átverni? Hihihih!

Na tessék: most is! A fiú leejt egy csokoládét.
A lány nevet.

Aha! Ügyes! De én nem vagyok bolond. Csak úgy teszek. Ez álca!

Lassan kimentem a boltból. Csak aztán kezdtem rohanni.

Rohanni, rohanni, rohanni, rohanni! Sosem érnek utol!

KATONATISZT

Nos, kérem... Nem akarok ítélni. Nem dolgom. Én szeretem a fiatalokat. De az ilyenek miatt kellene visszaállítani a köt. sorkat. szolg.-ot, kérem.

Hol tanulja meg a rendet, kérdem én, ha otthon meg az iskolában nem tanulja meg? És rend nélkül... Rend nélkül nincs tisztességes munka, nincs családi élet. Semmi sincs.

Kirohan a kapun, kérdem én, mint a Zrínyi? Hol élünk? Anarchiában?

Nem azt mondom, hogy két-három évre vegye fel a mundért, mint valamikor! Bár, kérdem én, ártana? Nem ártana. Erkölcsi élet? Tisztesség? Fegyelem? Miből legyen? És ha mást nem mondok, ott a védelmi kérdés. Körben határok, országok, nemzetek.

Ki tudja, mit hoz a holnap? Bármikor, kérem, bármikor bárkivel bármi megtörténhet.

Majdnem fellökte! A szemüveg le is esett.

Ha csak egy évig...

Ha csak a kiképzést megcsinálja!

Ők se halnának bele.

Nem rohangálna ész nélkül.

Mert most csak kirohan a kapun. De holnap lop a boltban. Betör egy házba. Zászlót éget, kérem.

És mindezt meg lehetne előzni okosan.

No, persze a kislányról is megvan a véleményem. Délután a boltban láttam, ahogy enyelgett ugyanazzal. Ugyanazzal, aki fellökte. Ott már nem sírdogált. Sőt! A fiú dobálta a csokoládékat, a lány meg nevetett. Villogott a fém a fogán!

Szomorú ez, kérem, nagyon szomorú a közös jövőnkre nézve momentán.

KOSÁRLABDAEDZŐ

Ez az, Robikám! Pontosan ez az!

Ez a lendület, ez a robbanékonyság, amiért te vagy a pontkirály.

Lépés, kapja labdát, és kilő, mint egy rakéta! Le-futás, kosár!

Ahogy kijött a kapun – test elöl, kar lendül, repül –, s mégis megáll.

Nem ezt magyarázom mindig? Robbanj, fékezz, fordulj, ugorj!

Ő tudja. Ahogy megállt a kislány előtt!

Ha kezébe kapja a labdát, nincs, aki elcsaklizza tőle.

Na jó, leesett a szemüvegecske. De nem ám hogy Robi volt a hunyó! Megszeppent leányka elejtette.

Robi persze rögtön felkapta, hiszen mindig mondom: „A sportoló udvarias, előzékeny, erkölcsös, úgy a pályán, mint kint az életben.”

A kislány nagyon meg lehetett illetődve. Biztosan ott volt szombaton.

„Ro-bi-csek! Ro-bi-csek!” – zengett a lelátó.

Zavarában elkapta az okulárját, és elszaladt.

Mit mondjak? Egy pillanatig sem csodálkoztam a boltban, hogy ott rötyögtek, mint akik együtt jártak már bölcsibe is.

Robi nyilván utolérte a kis futkorászót, hogy megbékítse.

És a békekötés, kérem szépen, fiú és lány között, mint tudjuk, így szokott végződni.

Persze az, hogy a csokit leejtette, nem egy bajnokhoz méltó. Vagy ez is az udvarlási játékoska része volt?

A kis kanos fiaim! Minden lepkét fel akarnak szűrni a gyűjteményükbe. Csak aztán legyen erő játszani is!

Akartam is szólni neki, hogy „Robikám, holnap edzés”, de én is voltam fiatal. Utáltam, ha egy tanerő a csaj előtt csicskázgatott.

PLAKÁTRAGASZTÓ

Na, mert éppen ott van két helyem! Két óriástábla. Óriásplakátra...

Na, azért mentem oda.

Az iskola közelében vannak, a magas kerítésen. Havonta cseréljük. Vagy kéthavonta. De ha a gyerekek összefirkálják, akkor gyakrabban. Hogy törne le a kezük! Ez is olyan firkálós lehet! Rohan, csapja a kaput, kivágódik! Az ilyenek táskája tele van spray-vel. Egy pillanat, és telerondítja, amit k...a nehéz munkával felraktam. Érdeklí ezt? Nem érdeklí.

Hogy leverte a kislány szemüvegét! De csak kapnám el...! Lekapnám az ingét! Úgy én! És befröcskölném késsel, pirossal, sárgával, zölddel, ahogy a plakátot ő szokta. Vagy a hozzá hasonló. Azt mossa le, a jó édesanyját neki!

Nem is tudom, a lány mit akart tőle, ott, a boltban. Mert láttam aztán őket együtt délután. Csillagot a kiscsaj fogán az az izé, úgy nevetett.

Ha az én lányom járna egy ilyen surmóval, a derekát letörném!

FOTÓMŰVÉS Z

Ezt nevezik fantasztikus szerencsének! Megvan, amikor ütköztek! Persze a fotózáshoz a szerencse kevés. Még kell hozzá ez-az! És nem csak a gép! Fény, szakmai tudás, tehetség... Megézés! Száz ember megy az utcán fényképezőgéppel vagy okostelóval, de csak egy kapja el a pillanatot. Miért? Én sem tudom. Ez a titok.

Megyek az iskola előtt. Meglátom a lányt, ahogy háttal nekidől a korlátnak. Kezében tartja a szemüvegét, és előrenéz.

Valamit megéreztem. Volt benne valami... Várakozás? Igen. Száján kicsi mosoly. De még mosoly-nak sem nevezhető.

A falhoz húzódtam, így láthattam oldalról, de kicsit szemből, és megnyomtam a gombot. Ilyenkor csinálok egy sorozatot... Valamelyik jó lesz.

A fiú akkor ugrott ki a kapun. Választani sem lehetett volna jobb szöveget. Benne volt a lány, az önkéntelen mozdulat hátra, a nézése, a leeső szemüveg és az előrelendülő fiútest. Ezt nem lehet megrendezni ilyen pontosan.

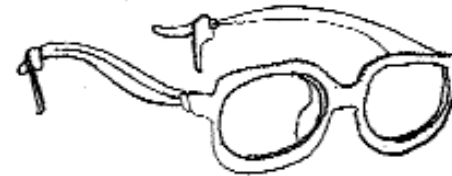
No, és akkor még ott van a Photoshop! Ha például körülöttük minden homályba vész, akkor a jelenet kiemelkedik. Na, ezt még átgondolom.

Később mentem vásárolni, és láttam őket nevetni meg hülyéskedni.

Az se lett volna rossz!

A csillogó fogszabályzóval nevető lány. De a kosár a kezében volt. Meg milyen az: fotózni a polcok között?!

Az ember ne legyen telhetetlen.

ÖNKORMÁNYZATI KÉPVISELŐNŐ

Itt a példa! Tessék megnézni!

Nem véletlenül harcolok...

Már két éve tépem a számat a kamerák miatt. Több utcai kamerát kell elhelyezni. Miért csak a bank előtt van? Mért csak a pénzautomaták fölött? Bárhol történhetnek rögzítésre érdemes események. Balesetek, bűnesetek, erkölcstelenségek. És nemcsak a tettesek felderítéséről van szó. A kamera bűnmegelőző jelleggel bír, kérem!

Aki tudja, hogy kamera rögzíti, az nem követi el, amit elkövetne.

Az a fiatalember sem rohant volna úgy ki a kapun, ha tudja, hogy ott a kamera.

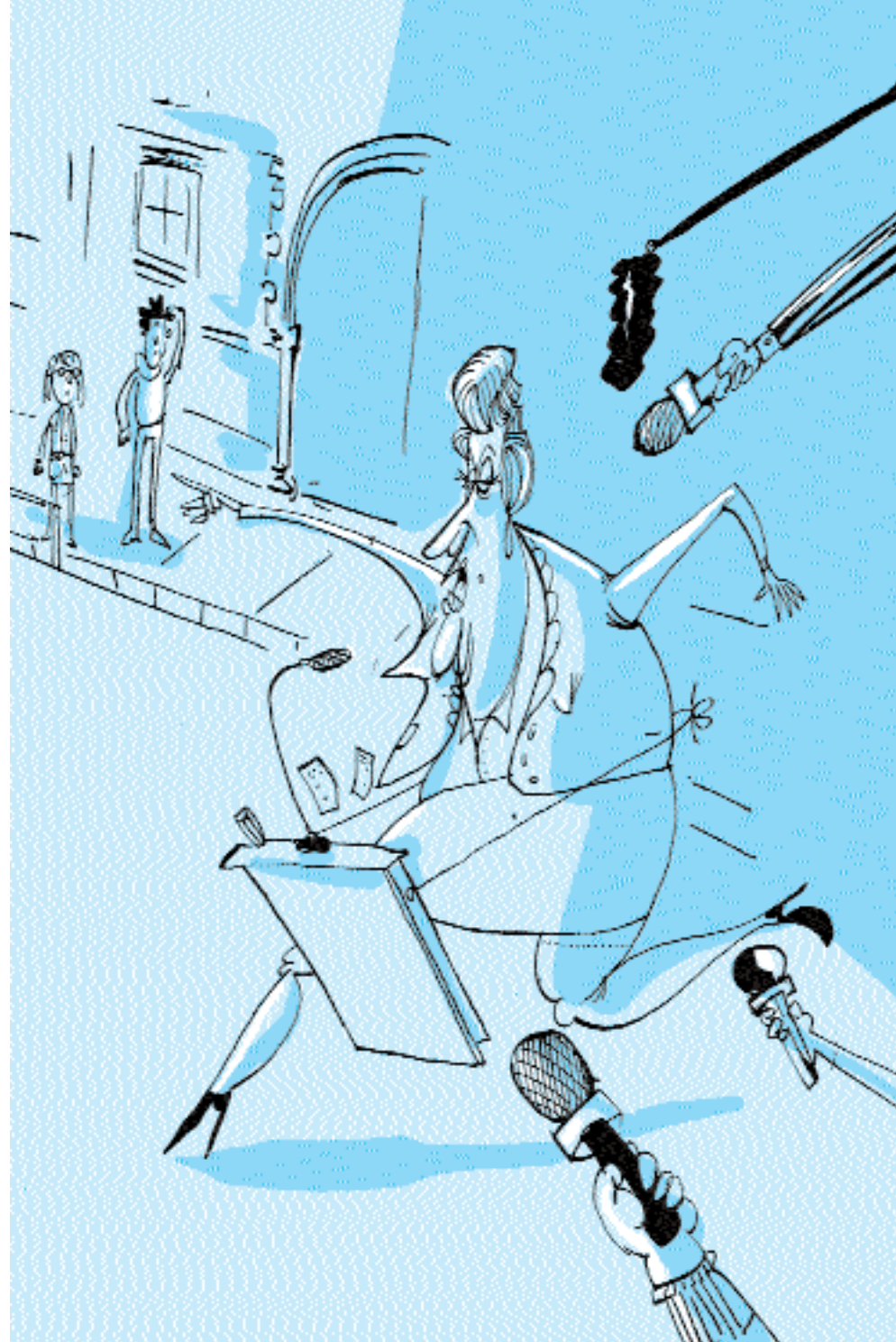
Szegény kislány! Úgy megijedt, hogy elejtette a szemüvegét, és zokogva elszaladt. Ha van kamera, az iskolaigazgató megnézi a felvételt, és a fiú megkapja jogos büntetését.

Így?! Semmi. Azt csinál, amit akar. Bárkit ellökhet, megüthet, megerőszakolhat! Volt ilyen eset, nem egy.

Vettem a fáradságot, és összegyűjtöttem tíz évre visszamenőleg. A dossziét pedig benyújtottam a testületnek, a javaslattal együtt.

Szavazás. Így pöcköltek le!

„Nincs pénz!”

Erre nincs pénz? A polgármester külön fürdőszobájára meg a bidéjére van pénz? Tudjuk azt mi, miért kell oda a bidé!

A plázában bezzeg van kamera. A kereskedők vigyáznak az értékeikre. Ott voltam délután, láttam őket. A fiú persze ott már viselkedett.

Miért?

Azért, kérem, mert tudja, hogy minden mozdulatát rögzítik.

Csak bolondozott és nevetgélt a lánnyal.

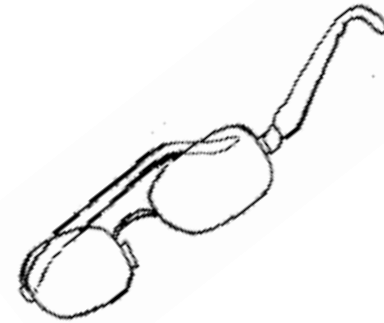
Semmi keménykedés.

Ennyit tesz a kamera, ugye.

A megelőző hatás!

SMS-EZŐ OSZTÁLYTÁRS

Hali! Láttad? Suli után R majdnem fellökte At. Szemcsi leesett, R felvette. A fullosan beparázott, elhúzott. Két órával később plázában lógtak együtt! Király!

SZERENCSEJÁTÉKOS ASSZONY

Így legyen ötösöm a lottón!

Annyira tudtam, hogy nekimegy a kislánynak! De annyira!

Naná hogy nekiment!

Ilyen a megézés!

Sajnos a lottózóban nem működik.

Igaz, állandó számokkal játszom már húsz éve.

De ha egyszer megérezném! Vagy megálmodnám! Megjátsszám. Meg én!

Minden variációt kihúztak már, csak az enyémet nem. Úgyhogy most már következhetnek. Hát nem?

Kiszaladt a fiú a kapun, és neki a lánynak, aki a korlátnál álldogált.

Nem tudott volna megállni? Dehogynem!

Még én is meg tudtam volna állni, nemhogy egy kamasz gyerek, aki, ugye, sportol, meg tesióra... Az élete csupa mozgás.

Nem állt meg. Tudtam, hogy nem áll meg.

Persze nem megézésből.

Életismeret.

Egy fiú nem áll meg, ha „véletlenül” nekiütközhet egy csinos lánynak.

Ha százszor megállhatna, akkor sem.

Bezzeg ha én lennék ott... Rögtön meg tudna állni.

„Bocsánat!” – morogná, és elhúzna a sunyiba.

No persze ha egyszer bejönne az ötös! Fel lennék öltözve, meg minden... Armani, Gucci, Chanel... Sportkocsiban, nyitott tetővel. Csak intenék neki...

Később aztán megint láttam őket.

Kenyérért mentem, és a kassza közelében viharásztak.

Na ugye! Tudtam! Tudtam!

Bár így lenne ötösöm a lottón!

SZOBRÁSZ

Azonnal észrevettem a kislányt, amint kiléptem a kapun. Ott lakom, szemben az iskolával.

Fehér ruha, piros öv, piros cipő, rövid, szőkésbarna haj, ovális arc, nagy szemek. Fülei kissé elállnak, a karimája kibukkan a hajsálak közül. Még kamasz, de már benne van a nő. Mint kőben a szobor.

Ahogy odanéztam, a kapu éppen nyílt, a fiú szinte kiesett, kidobta magát, neki a kicsinek. Felsőtest előrébb, láb és karok szinte lemaradnak.

Vannak ilyen régi szobrok, a mozdulatot, a lendületet ábrázolják zseniálisan. A diszkoszvető. A Laokoón. Figurális dolgok. Ma már ilyen senki sem csinál, ha egy kicsit ad magára.

Leesett a kislány szemüvege. Afféle barna, vékony keretes szemüveg volt, ovális üveggel.

Ha az embernek ez a szakmája, akkor a megfigyelőképessége kiélesedik. Nem mondom, hogy megőrzöm a dolgokat az emlékezetemben, de amire szükségem lehet, azt igen.

Különös volt, mert szerintem a fiú hozzá sem ért a lányhoz. Mondjuk, abból a szögből, ahol álltam, ezt nem láthattam pontosan. De van egy olyan sejtésem, hogy a fiú hozzá sem ért. Akkor pedig a szemüveg... Azt bizony a lány csak úgy elejtette.

Az ijedtségtől? Vagy számításból?

Ki lát bele a lelkekbe Istenen kívül?

Ha ezt a jelenetet megpróbálnám megfogalmazni a kő nyelvén, akkor két tömböt faragnék. Egy világosabb, kisebb követ, és egy sötétebb nagyobbbat.

A nagyobb hosszanti hasítékába illeszkedik a kisebb egyik éle.

De persze nem csinálom meg. Van más dolgom is. Délután ismét találkoztam velük. A boltban.

Hát összejöttek!

A lánynak fogsabályzója van.

Mikor nevetett, olyan lett a feje, mint egy mozgó, kinetikus szobor húsból és fémből.

Na, ilyet még nem csináltak! Vagy ki tudja?!

RÉSZEG

Asszem, be vót állítva a györök.
Mer' úgy kibukott, de úgy abból a kapuból! De úgy...! Csak lestem!

Mint akit löknek! Kibukott, aztán neki a kiscsajnak!

Egyem a szívét!

A kis fehér ruhácskájában ott állt az ártatlan.

Hát ez a balfék meg neki!

„Na, te bivaly – gondoltam. – Nem tudsz megállni, mi?”

Nem bírja az ilyen a piát.

Egy felestől már a zanyját is fellöki.

Nekimegy a kisjánynak?

Hát az ember megáll, ugye.

Hát megáll, ha kell.

Meg ha tud... hihi!

Valami leesett, valami fénylő izé, pénz vagy toll.

Már azt nem láttam úgy, ugye, mert takarták, meg én se oda figyeltem.

Aztán a fiú szemtelenkedett, azt hiszem, mert lehajolt. Na, miért hajolt le? Tudhassuk!

Ej, ezek a kis pimasz gyerekek! Hogy mit meg nem tesz az ilyen, mi?

De aztán már tényleg nem láttam, csak a kislányt, ahogy elfut. Egyem a szívét! A kis fehér ruhácskájában futott elfele!

No, most meg délután mi történt? Bementem egy kis valamiért a boltba, már nem is tudom, de ott álltak mind a ketten.

„Hát ezek? – gondoltam. – Ezek itt együtt vannak?” Röhögcsélnek, meg minden? Akkor az ott délben nem is volt, csak játék?

Ej! Ej! Becsaptátok a Béla bácsit! Én meg aszítottam...

CELEB

Nem vagyok vak! Láttam!

Abszolút rám villantott a gyerek, mikor kibukott a kapun.

Ott mentem kocsival. BMW kabrió.

Tuti, hogy felismert. Majdnem nekiment a kiscsajnak. Nyilván látott szombaton a Giga Sztárban. Mondjuk, kétmillióan nézték. Úgyhogy benne lehetett a masszában.

Csak egy szemvillanás volt, de láttam, hogy felismer. Hát igen... szombaton taroltam.

Aztán megállt a kislány előtt. Hoppá! Valami leesett. Mobil? Fogalmam sincs. Ha vezetek, igazán nem nézegethetem, mi történik az utcán. Éppen elég gáz, ha egy csaj rám kiabál, hogy „szeretlek”, meg ilyesmi. Mindenki bámul, meg integetnek. Van, aki odadob valamit, ami a kezében van, csoki, rágó. Az ilyesmit utálok. Anyukáját dobálja, a kretén!

Délután bementem a plázába, szoktam ott mászkálni csak úgy, hogy lássanak, és – mi a manó? – megpillantom a gyereket. Valami lánnyal lógott. Nagyon el lehetett varázsolva, mert észre se vett. Röhögtette a csajt. Lehet, hogy ez a lány szobrozott az iskola előtt? A ruhája olyasmi volt, fehér. Az rajtam is nagyon pipec. Bár anya szerint tulajdonképpen minden szín baromi jól áll nekem. Más kérdés, hogy a barnát utálok.

ÁLLAPOTOS NŐ

Na, ezektől félek. Az ilyen rohanósoktól. Udvariasság? Nem is hallott róla, b...a meg a k...a anyját! Mit rohangál?

Jön ki a sulikapuján, mint egy tank. A kis pöcs. Ha egy ilyen nekem jönne! A tökétkellene szétrúgni.

Az utcán nem félek. Mindenki látja, mi van. Kéves az olyan barom, aki nem néz előre, mert pofázik valakinek, vagy ábrándozik valami f...ságon. De akkor igyekszem kitérni. Meg elküldöm a jó k...anyjába. Vagy előretartom a kezem, hogy beleüsse magát, oszt észbe kapjon.

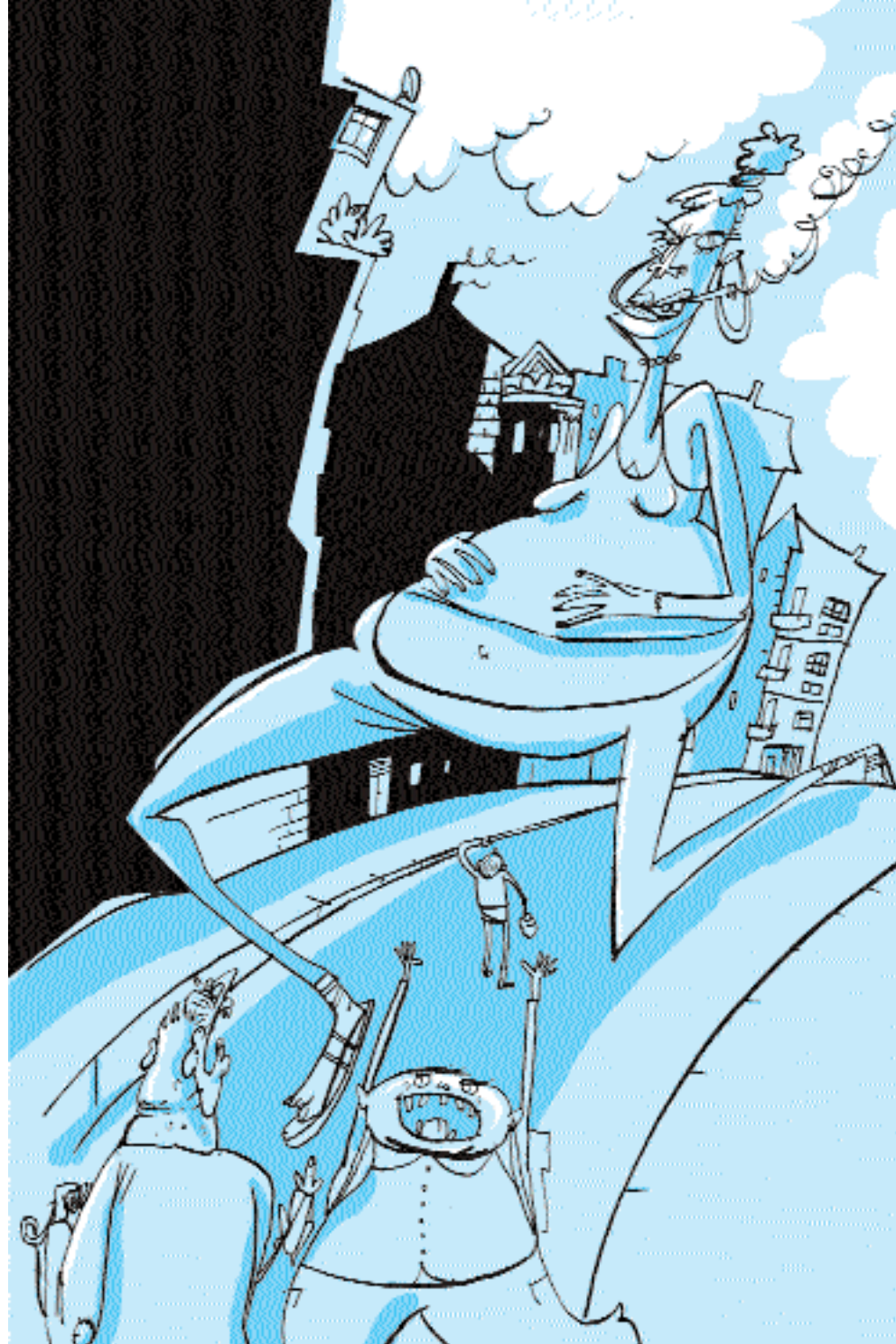
Nehogy már ne tudjak végigmenni nyugodtan az utcán ekkora hassal!

Ez a kis seggarcú meg úgy robbant ki a kapun, hogy se jobbra, se balra...! Csak egyszer jöjjön nekem egy ilyen! Letépek a fejét.

Azt a kis békát is majdnem feldöntötte. A szemüvege le is esett.

Ha én állok ott... Na, addig él!

Aztán délután a boltban megint láttam őket. Akkor már ment a vihánc. A gyerek bohóckodott a kis bukszának. Az meg csillogtatta a fogszabiját. Na, gondoltam, ez a kis pöcs még ma felpróbálja a babát. És amilyen barom az ilyen, tuti, hogy nem húz zoknit a farkára, aztán pislog, ha a spinkó úgy marad.

ÍRÓ

*A fiú kiszaladt az iskola kapuján, és kis híján neki-
ütközött egy lánynak.*

„Kis híján”? Nehogy már! Az agyam eldobom.

*A kapu hirtelen kinyílt, és egy fiú futott ki az ut-
cára. Lobogó fekete haj, félig elnyílt száj, sötét sze-
mek. Majdnem nekiment egy lánynak.*

*„Majdnem nekiment”? Te jó ég! Nem vagyok
magamnál.*

*A kapu hirtelen kinyílt. Egy fiú futott ki az utcá-
ra. Lobogó fekete haj, félig elnyílt száj, sötét sze-
mek. A lány előtt megtorpant.*

*Na és akkor most mi van? Ki ez a fiú? És a lány?
Ez egy történet? Iskolai fogalmazást írok?*

*Azt hitte, Jázmin már elment. Tehát mégsem
várta meg.*

A szorongás összeszorította a mellét.

Ennyi volt? Vége van? Vége?

Kirohant az utcára.

*A lány a kapu előtt állt, és a szemüvegét töröl-
gette.*

*Mi az, hogy „a szorongás összeszorította a mel-
lét”? Meg hogy „ennyi volt”?*

*Szájba rágunk? Megmagyarázom, amit sejtetni
kellene?*

*Azt hitte, Jázmin már elment. Tehát mégsem
várta meg.*

Kirohant az utcára.

A lány ott állt. A szemüvegét törölgette.

Sűrítsük! Sűrítsük! Még egyszerűbben!

*„Képes volt elmenni? – kapta fel a táskáját a
fiú. – Szóval ennyi volt!” – És kirohant az utcára.*

*A lány a kapu előtt állt, és a szemüvegét töröl-
gette.*

Felejtsük el! Úgy szar, ahogy van.

Egyébként a fiú leverte a lány szemüvegét.

Délután a boltban is láttam őket.

ZSEBTOLVAJ

Totál béna volt a kis bunkó. Addig okés, hogy rámozdul a bukszára, mint aki véletlen kiesett a kapun. Na de leveri az üvegszemét? Először is: nem ütközünk előlről, ha a józsi vagy a maca valamit tol a hasa előtt. Még ha az a cumója is, a zsozsóval. Mert a pöcs, ugye, rögtön arra figyel, és kiszúr, mielőtt elérem a lét. Más a szitu, ha ketten vagyunk. Mert akkor az egyik lök, a másik megfújja a brifkót. A tuti nyero a hármas. Az első a hinta, a második megbugázza a brifkót, a harmadik takarít, dobja a brifkót, viszi a lét.

Persze lehet, hogy a kis csávó nem is csóreszólni akart, csak taperolni. De neki az se jött be. Felvette a luvnya üvegszemét, az meg kikapta a kezéből, oszt el!

Délután mentem a boltba egy kis abrakért. Éppen elraktam a puttonyba a sajtot, amikor látom a faszit megint. Hát nem a kis bige agyát fúzi? Az meg viháncol, mint akibe éppen becserkészték a gyíkot. Na, ilyenkor a fél veséjét el tudnám csaklizni mind a kettőnek, nemhogy a brifkóját. De az ilyen csóróknak egy buznyákjuk sincs.

MOZGÁSSÉRÜLT LÁNY

Jó, hogy nem álltam ott!
Néha szoktam. A korlátnak lehet támaszkodni.
Szemben állok a kapuval, aztán a könyökömet a korlátra teszem, az megtámaszt.

Nem is látszik, hogy mi van.

Néha ott dumálunk a csajokkal.

De ha a Robi úgy meglökött volna, mint Anit!

Mert szerintem meglökte. És hozzá is ért. A mel-
léhez.

Ha engem meglök, talán nem esem el. Vagy úgy csinállok, mintha igen, és akkor elkaphatja.

Álom, álmom, de szép álmom!

Persze Robi sose fogja megtudni, amit iránta érzek.

Senki se fogja megtudni soha.

Hacsak a naplót nem olvassa el majd anya egyszer.

Mondjuk, ha valami történe velem, biztos elolvassná. De akkor már tök mindegy.

Pedig Ani, szerintem, sosem adhatná meg Robinak, amit én.

Teszi-veszi magát. Mint most is, amikor elkapta a szemüvegét, és elfutott.

Tudom, mire megy ki a játék.

De csak megjátssza magát.

Igazán nem is szereti Robit.

Csak kell a gyűjteményébe.

Én valóban boldoggá tudnám tenni. Örült boldoggá!

Velem megismerné, milyen az igazi szerelem.

És nem csak a lelki! Amennyi ilyen könyvet olvastam, meg pornót néztem, az már egyetemi szint.

Délután láttam őket a boltban, ahogy bohóckodnak. Egy csokit levertek. Oda is intettem nekik. Azt hittem, Robi észrevett, de nem. Csak arra a kis tehénre tudott figyelni.

Ilyen lehet, amikor meghasad az ember szíve.

ROB

Pontosan tudom, mért éppen őt szúrtam ki félszáz csajból szombaton, amikor megvertük a Tellert. Dobtam húsz kosarat, frankón ment, aztán vége lett, tök happy voltam, örömködtünk, meg minden, és akkor felnéztem a lelátóra.

Monát kerestem, de nem láttam.

Mindenki ugrált, meg dobálta a cuccát, és sikongott, ami persze nagyon jólesett. Mindenki, csak egy szőkésbarna csajszi nem. Ő ült és nézett, mint egy olyan izé... szobor... Na! Hogy is hívják? Egyiptomban. Mindegy.

Ötödik vagy hatodik sor szélén ült.

Teljesen beálltam. Mi az, hogy ül?

A többi áll és ráng, mint egy kilyukadt gumiba, ez meg ül és néz?

Visszanéztem rá, és akkor valami történt.

Még baromkodtam a többiekkel, vitt a lendület, de belül már olyan voltam, de olyan! Most komolyan, mint egy... egy...

Na, szóval a Bazilika jutott eszembe. Jártam ott tavaly, és ahogy ültem a padban, betöltött a csend, meg valami várakozás. Nem vicc!

Tisztára ünnepélyes volt. Pedig a vallás nekem már nem téma.

„Ki az az üldögélő spinkó, ott fent?” – kérdeztem Balut.

Balu skalpokat gyűjt, és minden jó csajt felvesz a listájára a suliban.

Dugó Dani csak felpislantott, aztán legyintett.

„Ani? Kilencedik bé. Fapina. Felejtsd el!”

Ez jó hír volt.

Ha Dinó azt mondja, fapina, akkor nem tudta becserkészni.

Megint felnéztem, de nem akartam sokat bambulni, mert a genyák kiszúrják, aztán jön a vihánc fentről, letről. Csak végigsöpörtem egy pillantással az ugrálókat, és megálltam Hófehérkénél egy pillanatra.

A pillantásunk összekapcsolódott. Tudtam, hogy tudja, mi történik köztünk.

Mikor aztán kijöttem az öltözőből, és kerestem, már nem volt ott.

Mi van?

Valamit benéztem?

Mona persze várt.

Nem tudom, mi volt velem a hétvégén, de folyton őt láttam.

Úgy éreztem, ez nem normális.

Nem is ismerem.

Semmit se tudok róla.

Egy fehér ruhás csaj ül fent, a hatodik sorban, alig látom az arcát, még azt sem tudom, hogy csinos, vagy akkora fenéke van, mint egy elefántnak, és nekem elszáll az agyam?

Ma a suliban megkereshettem volna. De nem vagyok Balu. Az a retardált odasétál a csajhoz, és a szemébe mondja, mit akar vele csinálni. A poén az, hogy a lányok többsége kapásból belemegy. Vagyis Balu azt mondja.

Aztán ma délben láttam a folyosóról, ahogy ment kifelé. Kaptam a cuccom, és húztam utána.

Majd mondok valamit, gondoltam. Megkérdem, miért nem csápolt a többiekkel. Nem tetszett a meccs? Vagy nem a sulicsapatnak drukkol? Esetleg volt valami problem?

Úgy éreztem, mindegy, mit mondok, és mindegy, mit mond – szavak, szavak, szavak. Az a fontos, ami azokon túl van.

Csak el ne tűnjön!

Kivágódtam a kapun...

ANI

Ember nem szenvedett annyit, mint én.

A kilencediket a Neumannban kezdtem.

Minden akkor kezdődött, amikor az évnytíton kaptam valami érmet. Sportkitüntetés lehetett, nem tom, nem figyeltem, mert amikor elment előttünk az emelvény felé, elfogyott a levegőm. Azt hittem, ott ájulok el. Mondjuk, meleg is volt, és a hülye melltartómtól totál leizzadtam, ez is anya hibája, rám eröltette a páncélt, de Rob volt a fő ok. Ránéztem, és tudtam, hogy láttam már. Vagyis úgy éreztem, hogy láttam már. Vagy láttam, vagy álmodtam vele.

És teltek a hónapok.

Naná hogy nem vett észre.

Az iskola minden bombázója körülötte pattogott.

Mit neki egy szemüveges kisegér!

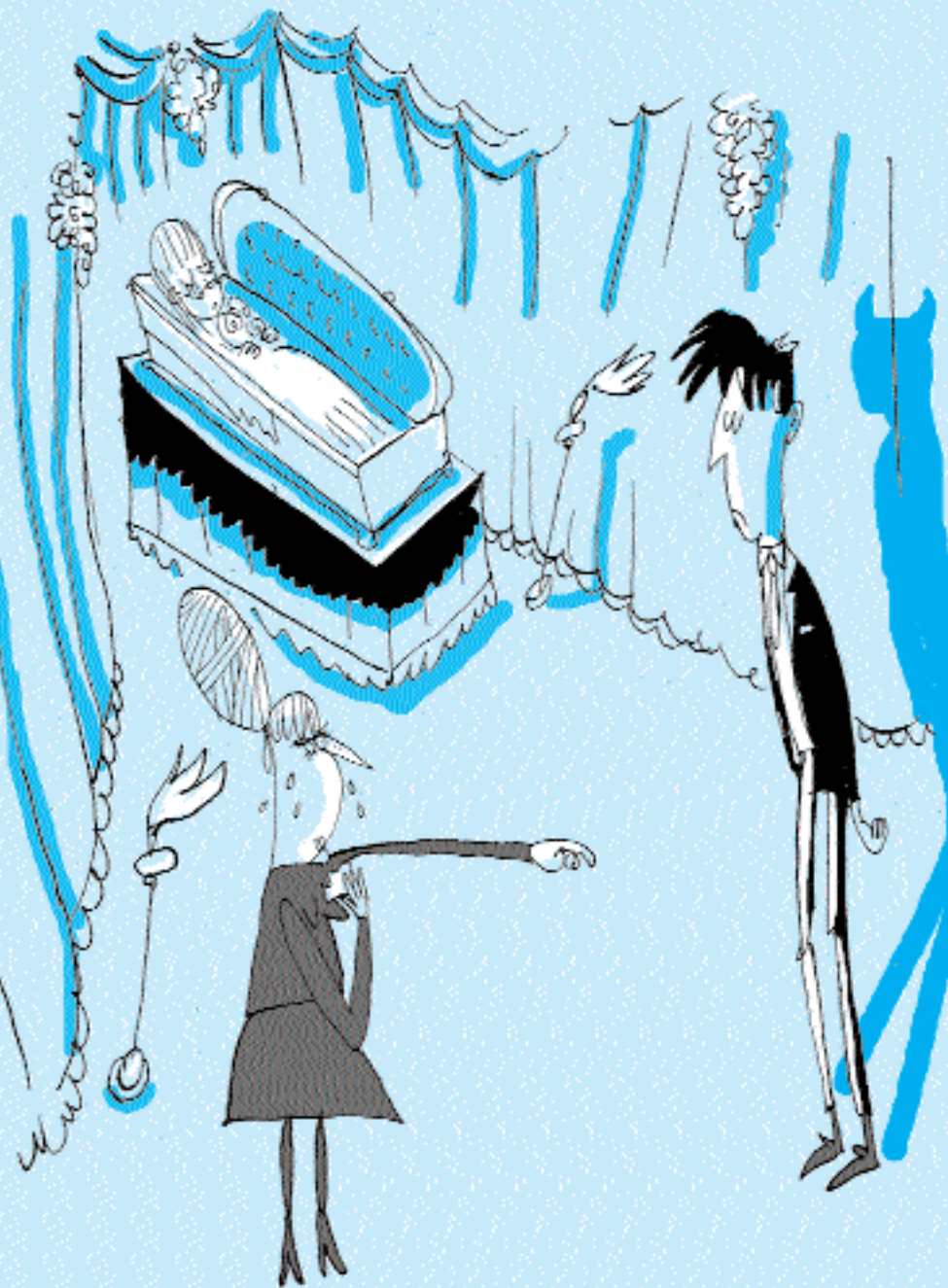
Mehettem az orra előtt is, átnézett rajtam, mint egy ablaküvegen. Lehetett rajtam top vagy miniszoknya, meg se látott.

És amikor jött Mona, a tizenkettedikes, akkor még a maradék remény is elpárolgott.

Hány éjszakát szenvedtem át?

Hány naplóloldalt írtam tele?

Hányszor sírtam a slozin, amikor Monával dörgölözött?

És nem volt szabad mutatnom senkinek.

Anya reggel azzal kergetett örületbe, hogy: „Mi van veled? Nem aludtál?”

„Tanultam! – kiabáltam. – Tanultam!”

És öngyilkos akartam lenni.

Hiszen úgymint reménytelen.

Nem mindegy?

Majd fekszem a ravatalon, ott az egész suli, anyám zokog, aztán Robra néz, és odakiáltja, hogy: „Miattad halt meg! Csak miattad!” Mert, mondjuk, elolvasta a naplóm.

Mindenki Robra figyel. Ő beharapja a száját, és szenved, mert vak volt. Nem látott, nem tudta, mit érzek. Aztán odajön hozzám, könnyes a szeme. Fölém hajol, és megcsókol. Megcsókol először és utoljára.

„Megbocsátok – súgom neki a mennyből. – Megbocsátok!”

Ó, hányszor képzeltem el magunkat *olyankor!* Gyengéd volt, simogatott. Könnyben úszott a szemünk. Aztán meg vadak és féktelenek voltunk. Lovak a szélben. Izzott a testünk, minden lángolt.

Így telt el az egész év.

Na, aztán nagyi, az én nagyikám a múlt héten észrevette.

Mentem hozzá, mert anyu sütött.

„Ülj csak le! – mondta. – Nézz rám! Te szerelmes vagy.”

Bögttem, mint állat. Odaborultam a lábához, átkaroltam, és bögttem. Az én nagyim! Az én nagyim! Ő ismer engem. És mindent elmondtam.

Ő csak hallgatott, bólogatott, és a végén ennyit szólt:

„A férfi kalandos természet. A megszokott unatja. A szokatlanra felkapja a fejét. Legyél más, mint a többi.”

„De hát éppen az a baj, hogy más vagyok!”

„Igen, de nem elég másnak lenni. Másnak is kell látszani. És azt a másoknak észre is kell venni.”

A szombati kosármecsen, ahol mindenki a szokásos frankó cucuban nyomta, én a kedvenc fehér rucimban mentem, amit nagyfi varrt. És amikor győzött a csapat, nem ugráltam, mint máskor, csak néztem őt. Néztem, és magamban azt mondogattam: „Itt vagyok! Láss meg! Nézz rám! Itt vagyok! Láss meg! Nézz rám! Itt vagyok! Láss meg! Nézz rám!”

És rám nézett. Aztán még egyszer rám nézett. És tudtam, hogy most megtörtént.

A nagyfi azt mondta, ha látom, hogy meglátott, legyek fegyelmezett, és ne fussak utána. Ő fog keresni.

Úgyhogy hétfőn nyugiban végigcsináltam a napot, aztán utolsó óra után zúztam kifelé. Nem vártam meg Zizit, ahogy szoktam.

Kitéptem a kapun, és megálltam a korlátnál.

TARTALOM

Robi osztálytársa	7
Ani osztálytársa	9
Munkanélküli	11
Nyomozó	12
Biológia-tanár	14
Pék	17
Pap	19
Drogdíler	22
Ügyvéd	24
Énekesnő	26
Kiskölyök	29
Hajléktalan	30
Vak	33
Orvosegyetemi hallgató – külföldi	35
Kutyasétáltató asszony	36
Közlekedési rendőr	39
Koldus	40
Filmrendező	42
Fitneszedzőnő	45
Újságárus	48
Orvosnő	50
Utcapró	53
Buszvezető	54
Biztosítási ügynök	56

Kutyaidomító	59
Költőnő	61
Chat Rob osztálytársai között	63
Szippantós	65
Kerékpáros	67
Pánikbeteg	69
Iskolai portás	71
Özvegy	72
Látszerész	74
Színész	76
Tűzoltó 1.	79
Tűzoltó 2.	81
Nyugdíjas	82
Magyartanárnő	85
Fiatal nő	86
Őrült	88
Katonatiszt	90
Kosárlabdaedző	93
Plakátragasztó	95
Fotóművész	96
Önkormányzati képviselőnő	98
SMS-ező osztálytárs	101
Szerencsejátékos asszony	102
Szobrász	105
Részeg	108
Celeb	111
Állapotos nő	112
Író	114

Zsebtolvaj	116
Mozgássérült lány	117
Rob	119
Ani	123

*Nógrádi Gábor művei
a Móra Könyvkiadónál*

Gyerekrablás a Palánk utcában
Hecseki és a kedves betörők
PetePite
Az anyu én vagyok!
Hogyan neveljünk?
A bátyám zseni (Tom és Geri 1.)
Az öcsém zseni (Tom és Geri 2.)
Segítség, ember!
Marci öröksége
Marci visszavág
A mi Kinizsink
Papa, ne már! (Samu és Papa 1.)
Nem vagyok Samu! (Samu és Papa 2.)
Gyerünk haza!
A gonosz hét napja
Galambnagy mama
A hó fogságában
A tengeren is túl
A mi Dózsánk
Láttam, mi történt

Előkészületben:

Emmike nem semmike

NÓGRÁDI GÁBOR

A hó fogságában

Kriszti már előre retteg a karácsonytól. Persze nem az ajándékok miatt, hanem mert el kell utaznia a nagyihoz, aki egy kis somogyi tanyán él. Ott aztán se telefon, se folyóvíz, se központi fűtés, még a vécé is kint van a kertben. A szobák dohosak, az állatok bűdösek, s a csirkehúsért nem a boltba indul az ember, hanem ki, a baromfiudvarra... Kriszti nem sejti, hogy idén nem a tyúk megkopasztása lesz a legnagyobb próbatétel, hanem a hóvihár, amely megbénítja a fél országot. Lemerülő telefon, ágynak eső nagymama, hóban elakadt mentőcsapatok, és egy ijesztő, fekete kalapos férfi... A kilátástalan helyzetben Kriszti csak magára számíthat – na meg a rejtélyes, láthatatlan kavinokra. S ha mindez nem volna elég: a hóesés közepette megérkezik a szerelem is. Vajon a nagyi szerelmes vagy az unoka? Vagy mindketten? S választottjaik elég elszántak ahhoz, hogy a hóviharon átvágva a segítségükre siessenek?

A regény első kiadása *Nézz rám, Mami!* címmel jelent meg.

MÓRA KÖNYVKIADÓ

NÓGRÁDI GÁBOR

A gonosz hét napja

Luca a ház tetején ül és énekel. Az emberek döbbenetben nézik letről, és a kislány bátyja, a tizenéves Alex zokogva borul térdre. Egyedül ő tudja: ha a húga lezuhan a tetőről, arról csakis ő tehet. Hét nap – ennyi kellett ahhoz, hogy a fiú mindent tönkretegyen maga körül. Akkor kezdődött az ámokfutás, amikor az apja lelépett otthonról, és a dühös Alex ellopott egy különös, foltos kutyát. Ettől a naptól fogva a fiú csal, hazudik, ármánykodik, haragszik az egész világra. Még szerelmét, Vivit is megalázza, mert a lány nem szereti őt viszont. Hét nap telik el a gonosz jegyében – s már Alex hűgának élete a tét. Vajon minden bűnre van bocsánat? Enyhítő körülmény-e a viszonzatlan szerelem, a zűrös kamaszkor és egy zsarnok apa? Nógrádi Gábor izgalmas, felkavaró regénye ezekre a kérdésekre is választ keres.

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

60 ÉVE CSALÁDTAG

*Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

ISBN 978 963 11 9800 3

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Dóka Péter
Műszaki szerkesztő: Diósi Katalin
Terjedelem: 8,5 (A/5) ív • IF 8921
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu
Alföldi Nyomda Zrt. (1768.49.01), Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

